ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΣ ΚΗΡΥΞ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΤΕΤΑΡΤΗΝ
ΠΡΟΝΟΙᾼ
ΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΑΘΗΝΩΝ ΜΕΛΕΤΙΟΥ

ΤΟΣ Θ'. ΤΟΜΟΣ Ι'.

Ν ΑΘΗΝΑΙΣ 4 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1919. ΑΡΙΘ. 233

ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ

Ἡ Ἱ. Σύνοδος ἀπέλυσε τὴν ἀκόλουθον Ἐγκύκλιον πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κρά-
ς αἰδεσ. ἐφημερίους ἵνα ἀναγνωσθῇ ἐπ' Ἐκκλησίαις.

Πρὸς τὸν Χριστεπώνυμον Ἑλληνικὸν λαόν.

*Ὅλος ὁ κόσμος αἰσθάνεται ἀκόμη τὰ τρομερὰ δεινὰ τοῦ φρικτοτέ-
ν τῶν πολέμων καὶ θὰ ἐξακολουθῇ νὰ ὑποφέρῃ ἐπὶ ἔτη μακρά. Βαρὺ
ένθος ἡπλώθη παντοῦ, καὶ ὁ πόνος σπαράσσει ἑκατομμυρίων τὰ στήθη.
ονεῖς κλαίουν τὰ τέκνα των, ἀδελφοὶ τοὺς ἀδελφούς, σύζυγοι τοὺς συ-
γους, τέκνα ἀπολοφύρονται τοὺς γονεῖς των. Πλεῖστοι ἔχασαν τὰς οἰ-
ας καὶ τοὺς ἀγρούς των, τὰς χεῖράς των καὶ τοὺς πόδας των, τοὺς
θαλμοὺς καὶ τὰς φρένας των, τὴν ὑγείαν καὶ τὴν χαράν. Δὲν θρηνοῦ-
ν τοὺς νεκρούς. Αὐτοὶ ἐμακαρίσθησαν ἤδη, καὶ αἱ ψυχαί των ζοῦν
δαίμονες εἰς τὴν εὐτυχίαν τῆς συγχρόνου καὶ τῆς μελλούσης ἀνθρω-
ότητος, ὑπὲρ τῆς ὁποίας ἐθυσιάσθησαν. Θρηνοῦμεν τὴν ζωντανὴν δυ-
υχίαν τῶν στεναζόντων ἀπὸ τὰς καταστροφὰς καὶ τὰ πλήγματα τοῦ
λέμου. Κανὲν ὅμως ἀπὸ τὰ δεινὰ τῆς μεγάλης αὐτῆς συμφορᾶς δὲν
ναται νὰ ἐξισωθῇ μὲ τὴν πληγὴν τῆς ὀρφανίας. Οἱ εἰς τὸ ἄνθος τῆς
ικίας των θυσιασθέντες πατέρες ἀφῆκαν νήπια ὀρφανά, βρέφη ἀπρο-
άτευτα, παιδία ἀνήλικα χωρὶς στήριγμα, χωρὶς περίθαλψιν, χωρὶς τρο-
ν καὶ στοργὴν καὶ χαράν. Τί θὰ γείνουν τὰ ἑκατομμύρια αὐτὰ τῶν
πίων, ἂν δὲν ληφθῇ δι' αὐτὰ φροντίς; Ἰδοὺ ἓν ἀπὸ τὰ μεγαλεί-*

τερα προβλήματα, εἰς τοῦ ὁποίου τὴν ἄμεσον λύσιν καταγίνονται σήμε
ρον ὅλοι οἱ λαοὶ καὶ τὰ Κράτη.

Καὶ ὁ Ἑλληνισμὸς ἀπὸ τὸν πόλεμον τοῦτον ἔχει θύματα πολυά
ριθμα. Περισσότερα ὅμως καὶ ἀξιοθρηνητότερα εἶνε τὰ ὀρφανὰ ἀπο
μείναντα Ἑλληνόπουλα. Μία ἀπὸ τὰς καθαρῶς ἑλληνικὰς συμφορὰς το
πολέμου αὐτοῦ ἦσαν οἱ διωγμοὶ καὶ οἱ ἐκτοπισμοὶ καὶ αἱ ἐξοντώσει
χιλιάδων ἑλληνικῶν πληθυσμῶν ἀπὸ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Βουλγά
ρους. Καὶ ἡ συμφορὰ αὐτὴ μᾶς ἐκληροδότησεν ὑπερπεντήκοντα χιλιά
δας μικρῶν ὀρφανῶν. Ἔχομεν λοιπὸν καὶ ἡμεῖς τὸ ὀρφανικόν μας πρό
βλημα.

Πρὸς προσωρινὴν ἀνακούφισιν τῆς παγκοσμίου αὐτῆς ὀρφανία
ἀπεφασίσθη νὰ γείνουν παντοῦ ἔρανοι κατὰ τὰς ἑορτὰς τῶν Χριστουγέν
νων. Ἑνωθῶμεν μὲ ὅλους τοῦ κόσμου τοὺς Χριστιανούς, καὶ κατὰ τὰ
ἁγίας ἡμέρας τῆς γεννήσεως τοῦ Θείου Παιδίου ἐν τῇ φάτνῃ τῆς Βη
θλεὲμ καί, εἰδικώτερον, κατὰ τὴν ἀνάμνησιν τῶν ὑπὸ τοῦ Ἡρώδου θανα
τωθέντων δισμυρίων ἀθῴων παιδίων, δώσωμεν τὸν ἔρανόν μας διὰ τ
ἀθῷα ὀρφανὰ τοῦ πολέμου βρέφη. Ἐν ὀνόματι τοῦ Θείου Νηπίο
προσφέροντες τὸ κατὰ δύναμιν, χαρίζετε εἰς τὰ δυστυχισμένα ὀρφαν
τὴν ζωὴν καὶ τὴν χαράν. Ἡ προσφορά σας θὰ μεταβληθῇ εἰς γάλα
εἰς τροφήν, εἰς ἐνδύματα, εἰς περίθαλψιν καὶ πρὸ παντὸς εἰς χαρὰν κα
τὸ δάκρυ των εἰς μειδίαμα. Ἐλέχθη, ὅτι, ὅταν ἓν παιδίον κλαίῃ, ἀκού
ὅλη ἡ γῆ σιωπῶσα. Ἀλλὰ τώρα κλαίουν χιλιάδες καὶ μυριάδες παιδίω
καὶ οἱ λυγμοί των ἀκούονται μέχρι τῶν οὐρανῶν, καὶ διακόπτουν κατη
φεῖς οἱ Ἄγγελοι τὸ χαρμόσυνον ᾆσμά των. Συντελέσατε νὰ ἁρμονισθ
τὸ ἀθῷον μειδίαμα τῶν ὀρφανῶν βρεφῶν μὲ τὸ θεῖον μειδίαμα το
Βρέφους τῆς φάτνης. Ἡ εὐφροσύνη τῶν δυστυχῶν παιδίων ἃς ἑνωθ
μὲ τῶν ἀγγέλων τὴν ὑμνῳδίαν.

Τὴν ἔκκλησιν ταύτην ἀπευθύνομεν πρὸς ὅλον τὸν ἐν τῷ Κράτ
Ἑλληνικὸν λαὸν ἐν συνεννοήσει μετὰ τοῦ Ὑπουργείου τῶν Ἐκκλησια
στικῶν, πρὸς δὲ τούτοις καὶ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀρχιερατικοῦ Συμβου
λίου διὰ τὰς νέας χώρας. Ἐπικαλούμενοι ἐπὶ πάντα τὸν χριστεπώνυμο
λαὸν τὴν χάριν τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ ἡμῶν, διατελοῦμεν

Ἐν Ἀθήναις, 28 Νοεμβρίου 1919.

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος
† Ὁ Ἀθηνῶν ΜΕΛΕΤΙΟΣ Πρόεδρος
† Ὁ Σύρου, Τήνου καὶ Ἄνδρου ΑΘΑΝΑΣΙΟ
† Ὁ Ναυπακτίας καὶ Εὐρυτανίας ΑΜΒΡΟΣΙΟ
† Ὁ Φθιώτιδος ΙΑΚΩΒΟΣ
† Ὁ Γυθείου καὶ Οἰτύλου ΔΙΟΝΥΣΙΟΣ.
Ὁ Α' Γραμματεὺς
Ἀρχιμ. Ἀλέξ. Παπαδόπουλος

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΠΟΣΤΟΛΟΝ ΤΗΣ Ι' ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΤΟΥ ΛΟΥΚΑ

[8 Δεκεμβρίου]

Κολασσ. 1, 12-18.

Εἰς τὴν ἀρχαίαν ἐπαρχίαν τῆς Φρυγίας, εἰς τὸ νοτιοδυτικὸν μέρος :ῆς Μικρᾶς Ἀσίας, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ποταμοῦ Λύκου, εὑρίσκετο τόλις ἀρχαιοτάτη, αἱ Κολοσσαὶ ἢ Κολασσαί.

Εἰς τὴν πόλιν αὐτὴν φίλος τις τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ὁ Ἐπαφρᾶς, εἶχε κηρύξῃ τὸ Εὐαγγέλιον καὶ ἀπετελέσθη χριστιανικὴ Ἐκκλησία.

Μέλη τῆς Ἐκκλησίας ταύτης, ὅπως καὶ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἐφέσου, ἦσαν μὲν κατὰ μέγα μέρος προελεύσεως εἰδωλολατρικῆς, οὐχ ἧττον ὅμως καὶ τὸ Ἰουδαϊκὸν στοιχεῖον εἶχε τὴν ἀναλογίαν του. Καὶ ὑπὸ αὐτοὺς ἀκριβῶς τοὺς ἐξ Ἰουδαίων Χριστιανούς, ὅπως συνέβαινε καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας Ἐκκλησίας, ἤρχισαν νὰ διδάσκουν μερικοὶ πράγματα ὅλως διόλου ξένα πρὸς τὴν χριστιανικὴν πίστιν. Διέδιδαν π. χ. μεταξὺ ἄλλων, ὅτι, διὰ νὰ σώσῃ κανεὶς τὴν ψυχήν του καὶ ἐν γένει νὰ τεθῇ εἰς σχέσιν οἰκειότητος μετὰ τοῦ Θεοῦ, ὑπάρχει μέσον πολὺ :νώτερον ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν καὶ τὸ μέσον αὐτὸ εἶναι οἱ ἄγγελοι, καὶ ἑπομένως τὴν βοήθειαν αὐτῶν πρέπει νὰ ἐπικαλούμεθα.

Ὁ Ἐπαφρᾶς ἔκαμε γνωστὴν τὴν κατάστασιν αὐτὴν εἰς τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅταν τὸν συνήντησεν εἰς τὴν Ρώμην. Αὐτὸς δέ, ὡς ἦτο ἑπόμενον, δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ μείνῃ ἀπαθής. Γράφει τὴν πρὸς Κολασσαεῖς Ἐπιστολήν, τῆς ὁποίας τεμάχιον εἶναι ἡ σημερινὴ ἀποστολικὴ περικοπή.

Εἰς τὴν περικοπὴν αὐτὴν ἠμποροῦσαν οἱ Κολασσαεῖς νὰ ἴδουν τί εἶναι ὁ Χριστός, διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ ὁποίου τόσα ἄστοχα ἐσπερμολογοῦντο. Ἀλλὰ πρὸ πάσης ἀναπτύξεως τοῦ πράγματος ὁ μακάριος Παῦλος, ἔστω καὶ ἂν κηλῖδές τινες ἐπκρουσιάσθησαν εἰς τὴν κοινωνίαν τῶν Κολασσῶν, ἐκφράζει τὴν εὐχαρίστησίν του, καὶ προκαλεῖ βεβαίως εὐγνωμοσύνης αἰσθήματα πρὸς τὸν Θεὸν καὶ ἐκ μέρους τῶν Κολασσαέων, δι' αὐτὸ τοῦτο ὅτι ἔγειναν Χριστιανοί. Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος γίνεται Χριστιανός, λαμβάνει κληρονομίαν ἀπὸ ὅσα μέλλουν νὰ κληρονομήσουν οἱ πιστοὶ εἰς τοῦ Χριστοῦ τὴν πίστιν, ἡ ὁποία εἶναι φῶς, ἐλευθερώνονται ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ σκότους, τῆς πλάνης καὶ

τῆς κακίας, ἐγγράφονται εἰς μίαν νέαν βασιλείαν, τὴν βασιλείαν τ
ἀγαπητοῦ Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔχουσι τὸ θάρρος νὰ ἐλπίζουν ὅτι χά
εἰς τὴν θυσίαν τοῦ Γολγοθᾶ, χάρις εἰς τὸ αἷμα τοῦ μεγάλου Ἀθῴ
τὸ ὁποῖον ἐχύθη ἐπὶ τοῦ σταυροῦ, θὰ τύχωσιν ἀφέσεως ἁμαρτιῶν
μέρους τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ· «*Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ Πατρὶ τ
ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί,
ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βα
λείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τ
ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν*».

Μέσα λοιπὸν εἰς τοὺς λόγους αὐτοὺς τοῦ Ἀποστόλου Παύλ
ὑπάρχει μία πλαγία ἔκκλησις πρὸς τοὺς Κολασσαεῖς, ὅτι στοιχειῶδ
καθῆκον εὐγνωμοσύνης ἔχουν νὰ μένωσι πιστοὶ εἰς τὸν Χριστόν, διό
εἰς αὐτὸν τὸν Χριστὸν καὶ ὄχι εἰς κανένα ἄλλον, ὄχι ἐπομένως εἰς το
ἀγγέλους, ὀφείλουν τὴν νέαν θρησκευτικήν, πνευματικὴν καὶ ἠθικ
των κατάστασιν.

Καὶ ἀφοῦ ἅπαξ ἔφερεν εἰς τὸ μέσον τοῦ Χριστοῦ τὸ ἔργον, ὁ μ
κάριος Παῦλος γράφει ἐνταῦθα ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὑψηλότερο
ὅ,τι ἠμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ ὡραιότερον διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησ
Χριστοῦ..

Τί εἶνε ὁ Χριστός; «*Εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκ
πάσης κτίσεως, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς κ
ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἰ
ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται*»· ὁ Χρ
στὸς εἶνε ἡ ζῶσα ἔκφρασις τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἄλλως ἀοράτου διὰ τῶν σ
ματικῶν ὀφθαλμῶν· εἶναι ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Θεοῦ, εἶνε αὐτὸς ὁ Θε
ἐν μορφῇ ἀνθρώπου, χωρὶς νὰ παύσῃ νὰ εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὅστις ἐδ
μιούργησε πᾶν ὅ,τι ὑπάρχει εἰς τὸν κόσμον καὶ τὴν φύσιν ὁλόκληρο
συνεπῶς καὶ τοὺς ἀγγέλους, «*καὶ τὰ ἀόρατα*», τοὺς ὁποίους ἤθελαν
παρουσιάσουν ὡς ἀνωτέρους τάχα ἀπὸ τὸν Χριστόν.

Καὶ δὲν εἶναι μόνον αὐτός, διὰ τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντ
ἀλλ' εἶναι καὶ αὐτός, ὁ ὁποῖος δίδει ὅλους τοὺς ὅρους καὶ τὰς συνθ
κας νὰ διατηρῆται κάθε πρᾶγμα καὶ νὰ συντηρῆται· «*καὶ τὰ πάν
ἐν αὐτῷ συνέστηκε*».

Ἐὰν λοιπὸν τὰ πάντα, ὁρατὰ καὶ ἀόρατα, ὀφείλουσιν εἰς τὸν Χρ
στὸν τὴν ὕπαρξίν των καὶ τὴν συντήρησίν των, δὲν εἶναι παραλογισ

νὰ ὑποστηρίξῃ κανείς, ὅτι ἓν δημιούργημα ἠμπορεῖ νὰ εἶναι ἀνώτερον τοῦ Δημιουργοῦ;

Ἀλλὰ τὸ μεγαλεῖον τοῦ Χριστοῦ εἶναι ψηλαφητὸν καὶ ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως. Ὁ Χριστός *«ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος, τῆς Ἐκκλησίας· ἔστιν ἀρχή, πρωτότοκος τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων»*. Ὁ Χριστὸς εἶναι καὶ ὁ Δημιουργὸς τοῦ νέου πνευματικοῦ κόσμου, τὸν ὁποῖον ἐκπροσωπεῖ ἡ Χριστιανικὴ Ἐκκλησία. Καὶ ὅπως ἔχει τὰ πρωτεῖα εἰς τὴν σειρὰν τῆς φυσικῆς δημιουργίας, καθ' ὅσον «αὐτός ἐστι πρὸ πάντων», τοιουτοτρόπως εἶναι καὶ ὁ πρῶτος εἰς τὴν σειρὰν τῆς πνευματικῆς δημιουργίας, τὴν ὁποίαν ἐκπροσωπεῖ ἡ Ἐκκλησία. Εἶνε λοιπὸν ὁ Χριστὸς ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας· εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος τῆς ἔδωκε τὴν ὕπαρξιν· καὶ ἐπὶ πᾶσιν, ἂν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν, ὅπως ὅλοι οἱ ἄνθρωποι ἀποθνήσκομεν, ἀνεστήθη ὅμως πρῶτος ἀπὸ ὅλους τοὺς νεκρούς, ἵνα τὸν ἀκολουθήσωμεν καὶ ἡμεῖς ἔπειτα ἡμέραν τινά.

Ἀπὸ πάσης ἀπόψεως ἡ φυσιογνωμία τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀσυγκρίτου μεγαλείου.

Πόσον θὰ ἔπρεπε, φίλοι ἀναγνῶσται, νὰ δώσωμεν καὶ εἰς τὸν νοῦν καὶ εἰς τὴν καρδίαν μας ἰδιάζουσαν θέσιν εἰς τὸν Χριστόν! Οὐδὲν ὑψηλότερον πρέπει νὰ ὑπάρχῃ ἐν τῇ συνειδήσει μας. Ὅπως ὁ Χριστὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας, οὕτω πως πρέπει νὰ εἶναι καὶ ἡ κεφαλὴ τῶν σκέψεων καὶ τῶν αἰσθημάτων μας. Τοῦ Χριστοῦ τὸ πνεῦμα πρέπει νὰ εἶναι ἡ πηγή, ἡ ἀφετηρία μας εἰς τὴν σκέψιν καὶ ἐνέργειάν μας. Ὁ Χριστὸς τοιουτοτρόπως νὰ εἶναι μέσα μας ὡς ἕνας ἥλιος, μὲ τοῦ ὁποίου τὸ φῶς νὰ φωτίζεται ὁ νοῦς ἡμῶν καὶ ἡ καρδία. Εἴθε, φίλοι ἀναγνῶσται, τὴν θέσιν αὐτὴν νὰ ἔχῃ ἐν ἡμῖν ὁ Χριστός!

ΟΜΙΛΙΑ ΕΙΣ ΤΟ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ ΠΡΟ ΤΗΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

[22 Δεκεμβρίου] (Ματθ. 1, 1-25)

Υἱὸν καὶ ἀπόγονον τοῦ Δαβὶδ καὶ τοῦ Ἀβραὰμ ὀνομάζει καὶ ἀποδεικνύει διὰ τῆς γενεαλογίας τὸν Κύριον ἡμῶν ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστής, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί. Καὶ ἀληθῶς· ὁ Χριστός, ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας

καὶ Λυτρωτής, σύμφωνα πρὸς τὰς προρρήσεις τῶν Προφητῶν καὶ τὰς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ θὰ κατήγετο κατὰ σάρκα ἐκ τοῦ Ἀβραὰμ καὶ τοῦ Δαβίδ. Αὐτὸς ὁ Θεὸς εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς τὸν Ἀβραάμ, ὅτι ἐν τῷ σπέρματι αὐτοῦ θὰ ηὐλογοῦντο πάντα τὰ ἔθνη τῆς γῆς. Ἤτοι διὰ τοῦ Μεσσίου, ὅστις κατὰ σάρκα θὰ ἦτο σπέρμα καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ, θὰ ηὐλογοῦντο καὶ θὰ ἐλάμβανον χάριν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάντα τὰ ἔθνη· ὄχι μόνον οἱ Ἰουδαῖοι δηλαδή, ἀλλὰ καὶ οἱ λαοὶ ἐκεῖνοι, οἵτινες μακρὰν τοῦ ἀληθινοῦ Θεοῦ ἐλάτρευον τὰ εἴδωλα. Ἀλλὰ καὶ εἰς τὸν Δαβὶδ ὁ Θεὸς «ὤμοσεν ἀλήθειαν καὶ οὐ μὴ ἀθετήσει αὐτήν. Ἐκ τοῦ καρποῦ τῆς κοιλίας σου θήσομαι ἐπὶ τοῦ θρόνου σου». Εἶχεν ὑποσχεθῆ εἰς εἰς τὸν Δαβὶδ ῥητῶς καὶ ὡρισμένως ὁ Θεός, ὅτι ἐκ τοῦ βασιλικοῦ του γένους θὰ ἀνεδεικνύετο ὁ αἰώνιος Σωτὴρ καὶ βασιλεὺς τοῦ κόσμου. Προκειμένου διὰ τοῦτο νὰ βεβαιώσῃ ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, εἶνε ὁ ἀληθινὸς Χριστός, ὁ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ προκηρυχθεὶς Σωτήρ, ὁ ὑπὸ τῶν Προφητῶν προαναγγελθεὶς Μεσσίας, ἀποδεικνύει διὰ τῆς γενεαλογίας του, ὅτι ὄντως καὶ κατὰ ἀλήθειαν ὁ Ἰησοῦς κατάγεται ἀπὸ τὸν οἶκον τοῦ Δαβὶδ καὶ εἶνε ἀπόγονος τοῦ Ἀβραάμ.

Ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος, κατὰ τὸν ὁποῖον ἔγεινεν ἡ γέννησίς του, ὁ ὑπερφυσικὸς καὶ ἐξόχως θαυμάσιος, ἀποτελεῖ καὶ οὗτος μίαν νέαν ἀπόδειξιν καὶ βεβαίωσιν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶνε ὁ ἐπηγγελμένος Μεσσίας, ὁ νέος Ἀδάμ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον καὶ διὰ τοῦ ὁποίου ἀρχίζει ἡ καινὴ κτίσις, ἡ νέα πνευματικὴ δημιουργία, ἐκ τῆς ὁποίας θὰ προσήρχοντο οἱ νέοι τῆς χάριτος ἄνθρωποι. Ἀληθῶς· δημιουργία ἐμεσολάβησε διὰ νὰ ἐπιφανῇ ἐπὶ τῆς γῆς ὁ πρῶτος Ἀδάμ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον διὰ νόμου φυσικοῦ, ὑπὸ τοῦ Δημιουργοῦ ὁρισθέντος, προῆλθεν ἔπειτα ὁλόκληρον τὸ ἀνθρώπινον γένος. Δημιουργία μεσολαβεῖ καὶ τώρα, προσκειμένου νὰ δωρηθῇ εἰς τὴν γῆν ὁ νέος Ἀδάμ, ὁ Χριστός, ἐκ τοῦ ὁποίου κατὰ τὸν νόμον τῆς χάριτος τὸν ὑπὸ τοῦ παναγάθου τῶν ἀνθρώπων Δημιουργοῦ τεθέντα, μέλλει νὰ προσέλθῃ ἡ νέα κτίσις καὶ ἡ νέα δημιουργία τῶν ἀναγεννημένων ἀνθρώπων. Δημιουργία καὶ ἐπέμβασις τῆς θείας δυνάμεως ἄμεσος καὶ ἐνεργός, ἵνα ἐκ τῶν ἁγνῶν αἱμάτων τῆς ἀειπαρθένου Θεοτόκου δι' ἐνεργείας καὶ πράξεως αὐτόχρημα δημιουργικῆς συλληφθῇ καὶ κυοφορηθῇ ὁ σαρκούμενος Λόγος τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἀντικαθιστᾷ ἐδῶ τοῦ φυσικοῦ νόμου τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἀπουσιάζουσαν ἐνέργειαν ἡ ἐπι-

κίασις καὶ ἐπενέργεια τοῦ ἁγίου Πνεύματος, διὰ τῆς δυνάμεως τοῦ ποίου συγκρατοῦνται καὶ κυβερνῶνται τὰ πάντα, μηδ' αὐτῶν τῶν φυικῶν νόμων ἐξαιρουμένων. Οὐδὲν λοιπὸν τὸ παράδοξον ἐν ὀφθαλμοῖς ζυρίου, ἐὰν ἡ Μαρία *«εὑρέθη ἐν γαστρὶ ἔχουσα ἐκ Πνεύματος Ἁγίου»*. Ιαράδοξον καὶ πρωτοφανὲς καὶ πρωτάκουστον καὶ φαινόμενον μοναδιὸν καὶ θαῦμα θαυμάτων εἶνε δι' ἡμᾶς, τοὺς ἀδυνάτους καὶ ἀσθενεῖς νθρώπους, τὸ νὰ συλλαμβάνῃ ὑπὲρ τοὺς νόμους τῆς φύσεως παρθένος ις, καθ' ὃν χρόνον παρέμεινεν ἄχραντος καὶ ἀμόλυντος καὶ ἀνέπαφος παρθενική της ἁγνότης. Ἐνώπιον ὅμως τοῦ Θεοῦ κατὰ τί εἶνε ἀδύατον καὶ παράδοξον τοῦτο; Ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διὰ πράξεως δημιουρικῆς ἔπλασε τὸν πρῶτον Ἀδάμ, κατὰ τί θὰ ἦτο δύσκολον διὰ νέας ημιουργικῆς πράξεως να δωρήσῃ εἰς τὸν κόσμον τὸν νέον Ἀδάμ, τὸν Ιησοῦν Χριστόν; Καὶ Αὐτός, τοῦ Ὁποίου ἡ δεξιὰ ὥρισε καὶ ὑποβαστάζει τοὺς φυσικοὺς νόμους, οἱ ὁποῖοι ὑπηρετοῦν εἰς τὴν σύλληψιν αὶ κυοφορίαν τῶν γενομένων ἀνθρώπων, πῶς δὲν θὰ εἶχε τὴν δύναμιν ιὰ τοῦ Πνεύματός Του νὰ ἐνεργήσῃ τὴν κυοφορίαν τοῦ σαρκουμένου Ἱοῦ Του;

Τὴν μεγάλην αὐτὴν ἀλήθειαν ὁ ἁπλοῦς καὶ ἄκακος καὶ δίκαιος Ιωσὴφ δὲν δυσκολεύεται νὰ τὴν ἐννοήσῃ καὶ νὰ τὴν παραδεχθῇ. Πρῶτος ιὐτὸς ἀντιλαμβάνεται τῆς μνηστῆς του τὴν ἐγκυμοσύνην. Καὶ ἐπειδὴ ὐδέποτε οἱ αἰῶνες εἶχον παρουσιάσει παρθένον συλλαμβάνουσαν ὑπὲρ οὺς φυσικοὺς νόμους, κατ' ἀρχὰς ὑπόνοιαι κακαὶ βασανίζουν τὸν νοῦν οῦ δικαίου Ἰωσήφ. Ὁποιοσδήποτε ἄλλος ἂν ἦτο εἰς τὴν θέσιν του, θὰ γίνετο ἔξω φρενῶν. Θὰ ἐζήτει τὴν ἐξόντωσιν καὶ τὴν διαπόμπευσιν ῆς ἀπιστησάσης καὶ ἀτιμωσάσης αὐτὸν μνηστῆς. Ὁ Ἰωσὴφ ὅμως αραμένει εἰρηνικός, μακρόθυμος καὶ συμπαθής. Δὲν θέλει νὰ ἐξευτεσίσῃ τὴν μνηστήν του. Σχεδιάζει λαθραίως καὶ κρύφα νὰ τὴν ἀποπέμψῃ. λλ' ἰδοὺ ἐν καιρῷ νυκτὸς ὁ ἄγγελος τοῦ Κυρίου ἐμφανίζεται καθ' πνον πρὸς αὐτὸν καὶ τοῦ διαλύει πᾶσαν κακὴν ὑποψίαν καὶ ὑπόνοιαν. Ἰωσήφ, τῷ λέγει, ἡ ὑποψία σου δὲν εἶνε ἀληθής, καὶ διὰ τοῦτο μὴ χῃς κανένα φόβον, ὅπως κρατήσῃς πλησίον σου τὴν ἁγίαν Παρθένον. ιότι τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον φέρει ἐν τῇ κοιλίᾳ της, προῆλθεν ἀπὸ τὴν ύναμιν καὶ τὴν ἐνέργειαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος».

Τοιουτοτρόπως γνωστοποιεῖται εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸ θαυμασιώτερον εγονός, ἀπὸ ὅσα εἶχεν ἴδει μέχρι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ κόσμος. Καὶ

ἐπειδὴ ὁ ἀγαθὸς τέκτων εἶχε τὴν θέλησιν εὐθεῖαν καὶ τὴν πρόθεσιν ἁγνήν, ἡ δὲ καρδία του δὲν εἶνε ὑπερήφανος καὶ τραχεῖα, ἀπορρίπτει παρευθὺς τὰς μαύρας του ὑπονοίας καὶ πείθεται ἀναντιρρήτως εἰς τὴν βεβαίωσιν τοῦ ἀγγέλου. Παραλαμβάνει, διὰ τοῦτο, ὁ Ἰωσὴφ τὴν νομιζομένην γυναῖκά του καὶ τὴν διατηρεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν του, *«καὶ οὐκ ἐγίνωσκεν αὐτήν, ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς τὸν πρωτότοκον»*. Εἰς οὐδεμίαν σχέσιν καὶ συνάφειαν ἦλθε πρὸς τὴν Μαρίαν ὁ Ἰωσὴφ ἕως ὅτου ἐγέννησεν αὕτη τὸν υἱόν της τὸν πρωτότοκον.

«*Ἕως οὗ*». Τί; Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ Ἰωσὴφ τὴν γυναῖκά του μετὰ ταῦτα, κατὰ τὸ χρονικὸν διάστημα δηλαδή, τὸ ὁποῖον ἐπηκολούθησε τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ; Μὴ γένοιτο, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, νὰ φαντασθῶμεν τοιοῦτόν τι. Ἐὰν ὁ Εὐαγγελιστὴς λέγῃ ἐνταῦθα τὸ «ἕως οὗ ἔτεκε τὸν υἱὸν αὐτῆς», λέγει τοῦτο, διότι κυρίως ἐνδιαφέρεται ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ὅλως ὑπερφυσικῶς ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Δὲν ὑπονοεῖ δὲ κατ' οὐδένα λόγον τὸ «ἕως οὗ», ὅτι μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ ἡ Παρθένος Μαρία ἔγεινε σύζυγος τοῦ Ἰωσήφ. Καὶ διὰ νὰ πεισθῶμεν περὶ τούτου, ἀρκεῖ νὰ θέσωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ ἄλλα χωρία τῆς ἁγίας Γραφῆς, εἰς τὰ ὁποῖα ὑπὸ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν γίνεται χρῆσις τοῦ «ἕως οὗ».

«Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου, κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου». Ὁμιλεῖ ἐνταῦθα ὁ Δαβὶδ προφητεύων τὴν δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ κατὰ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ φύσιν θὰ ἀνυψοῦτο ὁ Χριστός. Εἶπε, λέγει, ὁ Θεὸς καὶ Πατὴρ εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα Υἱόν Του: Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὅτου θέσω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου. «*Ἕως*». Καὶ ἔπειτα, ὅταν τεθῶσιν οἱ ἐχθροὶ τοῦ Κυρίου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του, τί θὰ συμβῇ; Μήπως ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ θὰ ἐκπέσῃ ἀπὸ τὴν δόξαν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ὡς ἄνθρωπος ἀνεβιβάσθη; Μὴ γένοιτο νὰ φαντασθῇ τις τοιοῦτόν τι.

Διὰ νὰ φέρωμεν δὲ παράδειγμα καὶ ἐξ αὐτοῦ τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Ματθαίου, εἰς τὸ ὁποῖον ἀνήκει καὶ ἡ σημερινὴ περικοπή, ὑπενθυμίζομεν τοὺς λόγους, τοὺς ὁποίους ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς Του, ὅταν μετὰ τὴν Ἀνάστασιν ἔκαμε τὴν ἐπίσημον ἐμφάνισίν Του εἰς αὐτοὺς εἰς τὸ Ὄρος τῆς Γαλιλαίας. «Καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας, ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Διαβεβαιοῖ ὁ Χριστὸς τοὺς μαθητάς Του, δι' αὐτῶν δὲ καὶ τὴν ὅλην ἐκκλησίαν, ὅτι δὲν θὰ χωρισθῇ ἀπὸ αὐτήν, ἀλλὰ θὰ μείνῃ ἐν μέσῳ τῶν πιστῶν ἀοράτως περισκέπων

ιαὶ προστατεύων αὐτοὺς *μέχρι* τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος. Κατὰ δὲ τὸν ιέλλοντα νὰ ἐπακολουθήσῃ χρόνον; Τί; Μήπως ὁ Ἰησοῦς θὰ χωρισθῇ ἰπὸ τοὺς πιτεύοντας καὶ ἀγαπῶν τας Αὐτόν; Οὐδέποτε οὐδαμῶς.

Τὸ «*ἕως οὗ*» λοιπόν, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἀποτελεῖ ἁπλοῦν τρόπον :κφράσεως χρησιμοποιούμενον τότε παρ' Ἑβραίοις κυρίως, καὶ δι' αὐτοῦ ὲν θέλει ὁ Εὐαγγελιστὴς νὰ σημάνῃ, ὅτι ἡ Θεοτόκος Μαρία ἀποκλει-τικῶς καὶ μόνον μέχρις ὅτου ἐγέννησε τὸν Υἱόν της δὲν ἐγνώρισεν ἄνδρα.

Ὡσαύτως ὑπὸ τὸ αὐτὸ πνεῦμα πρέπει νὰ ἑρμηνεύσωμεν καὶ τὴν νομασίαν *πρωτότοκος*. «Ἔτεκε τὸν Υἱὸν αὐτῆς *τὸν πρωτότοκον*». Εγέννησε τὸν πρῶτον καὶ μονογενῆ Υἱόν της. Δὲν πρέπει δηλαδὴ νὰ ποθέσωμεν, ὅτι ἡ Θεοτόκος μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ιπέκτησε καὶ ἄλλα τέκνα. Ὄχι· πρωτότοκος ὀνομάζεται ὁ πρῶτος τε-χθεὶς καὶ γεννηθεὶς υἱός, ἀδιάφορον ἐὰν ἐπηκολούθησαν αὐτὸν καὶ ἀ-ελφοί. Δὲν ὀνομάζεται λοιπὸν πρωτότοκος μόνον ὁ μεταξὺ πολλῶν ἀ-δελφῶν πρῶτος γεννηθεὶς καὶ πρεσβύτερος μεταξὺ αὐτῶν τυγχάνων, ιλλὰ καὶ ὁ μονογενὴς υἱός, ὅστις πρῶτος καὶ μόνος ἐγεννήθη.

Ἀλλ' ὁ Εὐαγγελιστής, ἀγαπητοὶ ἀδελφοί, ἔχει ὑπ' ὄψιν καὶ ἄλλην ινὰ ἰδιότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὑπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἠδύνατο νὰ κλη-ῇ πρωτότοκος μεταξὺ πολλῶν ἀδελφῶν. Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν ἐπαι-χύνεται νὰ ὀνομάζῃ ἡμᾶς ἀδελφούς του, ἀλλ' ἔχει καύχημά του, ὅτι, αρκωθεὶς καὶ λαβὼν δούλου μορφήν, προήγαγεν ἡμᾶς πρὸς τὸν Θεὸν ιαὶ κατέστησεν ἡμᾶς κατὰ χάριν υἱούς του. Οὕτω κατέστη Αὐτὸς ὁ ρεσβύτερος καὶ πρῶτος πάντων τῶν ἀδελφῶν, τῶν δι' Αὐτοῦ υἱοθε-ουμένων ὑπὸ τοῦ Ἐπουρανίου Πατρός, καὶ εὐλόγως διὰ τοῦτο θὰ νομάζετο πρωτότοκος μεταξὺ πάντων τῶν σωζομένων.

Χριστιανοί, κατενοήσαμέν ποτε τὴν ἀλήθειαν αὐτήν; Ἠσθάνθημεν ὴν μεγάλην αὐτὴν τιμήν, τὴν ὁποίαν κάμνει εἰς ἡμᾶς ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ταν μᾶς ὀνομάζῃ καὶ μᾶς καθιστᾷ ἀδελφούς Του; Ἀνεμετρήσαμέν οτε τὰς εὐθύνας καὶ τὰ καθήκοντα καὶ τὰ βάρη, τὰ ὁποῖα συνεπάγε-αι δι' ἡμᾶς ἡ μεγάλη αὕτη τιμή, τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ υἱοθεσίας ἡμῶν; ιμῶμεν διὰ τῆς συμπεριφορᾶς μας τὸ ἅγιον καὶ ἔνδοξον Ὄνομα τοῦ ατρός μας, ἢ μήπως τὸ ἀτιμάζομεν; Ἀδελφοὶ χριστιανοί, ἂς ἐνθυμού-εθα διαρκῶς τίνος τέκνα καὶ τίνος ἀδελφοὶ ἤμεθα, καὶ ἂς φροντίζω-εν πάντοτε νὰ δεικνύωμεν διὰ τῆς συμπεριφορᾶς μας τὴν θείαν ταύ-ην εὐγένειαν καὶ καταγωγήν μας.

Η ΕΞΩΤΕΡΙΚΗ ΠΕΡΙΒΟΛΗ ΤΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΛΗΡΟΥ

Καταχωρίζομεν ἐνταῦθα περίληψιν τῆς γενομένης ἐν τῷ «Παρνασσ διαλέξεως τοῦ Ἐφόρου τῶν Βυζαντινῶν ἀρχαιοτήτων κ. Γ. Σωτηρίου «π τοῦ ἐνδύματος τοῦ κλήρου», ἕνεκα τῆς ἐπικαιρότητος τοῦ ζητήματος

«Ἡ ἱστορικὴ ἐξέλιξις τοῦ ἐνδύματος τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνι κλήρου διαιρεῖται εἰς τρεῖς περιόδους· *τὴν ἀρχαίαν χριστιανικὴν ἐ χήν*, ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεως δῆλ. τοῦ Χριστιανισμοῦ μέχρι τοῦ χω σμοῦ τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας (ἀπὸ τοῦ Α΄. μέχρι τῶν μέσων Θ΄. αἰῶνος), *τὴν κυρίως Βυζαντινὴν περίοδον* (ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ μέχρι τῶν μέσων τοῦ ΙΕ΄. αἰῶνος ἢ τῆς Ἁλώσεως τῆς Κων/πόλε *καὶ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας* (ἀπὸ τῶν μέσων τοῦ ΙΕ΄. αἰῶ μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΘ΄, ἤτοι μέχρι τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσε

Ἐκ τῶν φιλολογικῶν πηγῶν καὶ τῆς ἐξετάσεως τῶν διασωθέν μνημείων συνάγεται ὅτι κατὰ τὴν Α΄. περίοδον κληρικοὶ καὶ λαϊ ἐνεδύοντο ὁμοιομόρφως, ἤτοι ἔφερον ἐσωτερικῶς *τὸν χιτῶνα* (tuni καὶ ἐξωτερικῶς *τὸ ἱμάτιον* (pallium), ἐποιοῦντο ὅμως χρῆσιν καὶ ἄλλων ἐνδυμάτων τῆς ἐποχῆς, ὁποῖα ἦσαν: *ὁ φελόνης* (ταξειδιωτι ἔνδυμα), *ἡ χλαμὺς* (στρατιωτικόν), *ἡ τήβεννος* (ἔνδυμα τῶν τελετ καὶ *ἡ δαλματικὴ ἢ τὸ κολόβιον* (ποδήρης μετὰ βραχειῶν χειρίδων τῶν). Τὰ τελευταῖα ἐν τούτοις ἐνδύματα, καταλλήλως μετασχημ σθέντα καὶ διακοσμηθέντα, ὡρίσθησαν μετὰ τὸν θρίαμβον τοῦ Χρισ νισμοῦ ἐπὶ Μ. Κωνσταντίνου ὡς *ἱερὰ ἄμφια*, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπεδίδ ὁλοὲν συμβολικὴ ἔννοια, ἐχρησίμευον δὲ ἵνα προσδώσωσι τὴν πρ κουσαν αἴγλην καὶ τὸ μεγαλεῖον εἰς τὴν λατρείαν. Τὰ συνήθη καὶ λαϊκοὺς ἐνδύματα (χιτὼν καὶ ἱμάτιον) οἱ κληρικοὶ συνήθιζον εὐθὺ ἀρχῆς νὰ φορῶσι μαῦρα, καθόσον ἡ Ἐκκλησία διὰ τοῦ χρώματος του ἐζήτησε νὰ προσδώσῃ τὸν χαρακτῆρα τοῦ σοβαροῦ καὶ σέμνου τοὺς λειτουργούς της, ἀντιτάσσουσα ταῦτα πρὸς τὰς κοσμικὰς «π φανεῖς ἐσθῆτας, ὑφαντῶν περιεργείᾳ πεποικιλμένας».

[1] Ἡ μελέτη τοῦ κ. Σωτηρίου ἐδημοσιεύθη ἀρχικῶς ἐν τῷ ἐκκλ. περιο τῆς Θεσσαλονίκης «Γρηγόριος Παλαμᾶς», θ' ἀναδημοσιευθῇ δὲ προσεχῶς τῶν προβληθεισῶν ἐν τῇ διαλέξει εἰκόνων καὶ ἐν πολλοῖς ἐπιδιωρθωμένη εἰ «Καινὴν Διδαχήν».

Κατὰ τὴν Β΄. περίοδον ἡ ἐξωτερικὴ περιβολὴ τοῦ κλήρου ὑπέστη μόνον τροποποιήσεις, ἢ μᾶλλον ἠκολούθησε τὸν συρμὸν τοῦ βυζαντινοῦ ἐνδύματος, κατὰ τὸν ὁποῖον τὸ ἄνοιγμα τῶν ἐνδυμάτων γενικῶς μετετοπίσθη πρὸ τοῦ στήθους. Τὰ ἐνδύματα τῶν βυζαντινῶν χρόνων ἀποβάλλουν τ' ἀρχικά των ὀνόματα· καὶ ὁ μὲν χιτὼν καλεῖται *σφικτούριον*, τὴν θέσιν δὲ τοῦ ἱματίου κατέλαβεν ὁ *μανδύας*, ἤτοι ἡ χλαμύς, ὅστις ἐκλήθη καὶ *Καββάδιον* ἢ *χλαῖνα*. Τότε εἰσάγεται καὶ ὁ *Σάκκος*, ὅστις ἦτο ἔνδυμα τῆς Αὐλῆς, προῆλθε δὲ ἐκ τῆς δαλματικῆς, καθὼς ἐκ τῆς αὐτῆς δαλματικῆς προῆλθε καὶ τὸ *ῥάσον* (ποδῆρες πλατὺ ἔνδυμα, ὀνομασθὲν οὕτως ἐκ τοῦ λατ. rasum, τοῦ δηλοῦντος τὸ λεῖον, τὸ μὴ χνουδωτὸν ἔνδυμα), ὅπερ ὅμως ὡρίσθη ὡς ἀποκλειστικὸν ἔνδυμα τῶν μοναχῶν. Εἶδος Σάκκου, ὁμοιάζοντος πρὸς τὸ σημερινὸν *κοντὸν* τῶν κληρικῶν, φαίνεται ὅτι ἔφερον ἄνωθεν τοῦ σφικτουρίου των κληρικοὶ καὶ λαϊκοὶ καὶ κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους, καλοῦντες τοῦτο *κολόβιον*, ἴσως δὲ καὶ *ἐπανωφόριν* ἢ *ἐπιβαλτάριν*. Κατὰ τὴν βυζ. περίοδον, καθ' ἣν εἶχε μεγίστην σημασίαν διὰ τὴν κοινωνικὴν θέσιν ἑκάστου τὸ χρῶμα, οἱ κληρικοὶ καὶ οἱ μοναχοὶ φέρουσι καὶ πάλιν μαῦρα τὰ ἐνδύματα, ἅτινα κατὰ τὸ σχῆμα ὡμοίαζον πρὸς τὰ ἐνδύματα τῶν λαϊκῶν, ὅπως καὶ εἰς τοὺς πρώτους χριστ. χρόνους, τοῦ ράσου μόνον λογιζομένου ὡς εἰδικοῦ μοναχικοῦ ἐνδύματος.

Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς Τουρκοκρατίας τὸ ἔνδυμα τοῦ κλήρου παρουσιάζει—ὅπως καὶ τὸ λαϊκὸν ἔνδυμα—διαφόρους σταθμούς· κατ' ἀρχὰς παραμένει τὸ βυζαντινὸν ἔνδυμα, παραληφθὲν μάλιστα καὶ ὑπ' αὐτῶν τῶν Τούρκων, ἤτοι τὸ σφικτούριον, ἡ χλαῖνα ἢ τὸ Καββάδιον καὶ τὸ κολόβιον ἢ ἐπανωφόριν· τὰ ἐνδύματα δὲ ταῦτα ἐκλήθησαν καὶ διὰ τουρκικῶν ὀνομάτων: *ἀντερὶ* ἢ *ἐνταρί*, *Καφτάνι* καὶ *τσουμπές*, οὕτω δὲ παρέμειναν καλούμενα μέχρις ἡμῶν, λησμονηθέντων βαθμηδὸν τῶν βυζαντινῶν ὀνομάτων· μετασχηματισμόν τινα ὑπέστη μόνον τὸ ἀντερί, προστεθέντος ἑτέρου διαγωνίου ὑφάσματος, ἵνα οὕτω σχηματισθῇ κόλπος χρησιμοποιούμενος ὡς θυλάκιον. Τὸ Καφτάνι ἐγένετο ἔνδυμα τῶν Τούρκων δικαστῶν, ἐπετράπη ὅμως νὰ φέρωσι τοῦτο καὶ οἱ Ἀρχιερεῖς μόνον τῶν Χριστιανῶν, καθόσον καὶ οὗτοι ἀνεγνωρίσθησαν ὡς Κριταὶ τοῦ λαοῦ τῶν ὑποδούλων. Ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ ΙΖ΄. αἰῶνος, ἀφ' ἑνὸς μὲν ἕνεκα τῆς προστασίας τῶν δυτικῶν δυνάμεων καὶ μετὰ ταῦτα τῆς Ρωσίας, καὶ ἀφ' ἑτέρου ἕνεκα τῆς ἐπικοινωνίας τῶν νησιωτῶν πρὸς ἐμπο-

ρικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ Ἀφρικῆς, εἰσήχθησαν καὶ ἐπεκράτησαν εἰς πολλὰ μέρη ἡ *φουστανέλλα* καὶ ἡ *βράκα*, ἅτινα βραδύτερον ἐχαρακτηρίσθησαν ὡς ἐθνικὰ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰ στενὰ φραγκικὰ ἐνδύματα· εἰς ἄλλας ὅμως ἑλληνικὰς χώρας παρέμειναν τὸ ἀντερὶ καὶ ὁ τσουμπές, ἀπὸ δὲ τοῦ ΙΗ'. αἰῶνος ἤρχισαν εἰσαγόμενα καὶ τὰ στενὰ φραγκικὰ ἐνδύματα κυρίως παρὰ τοῖς προστατευομένοις τῶν δυτικῶν δυνάμεων ἐμπόροις, εἶτα δὲ καὶ παρὰ τοῖς ἰατροῖς καὶ ἄλλοις. Οἱ κληρικοὶ ἀπὸ τοῦ ΙΖ'. μέχρι τῶν ἀρχῶν τοῦ ΙΘ' αἰῶνος ἔφερον, ὡς καὶ οἱ λαϊκοί, ἀλλαχοῦ μὲν μέλαν ἀντερὶ καὶ τσουμπέν, ἀλλαχοῦ δὲ φουστανέλλαν ἢ βράκαν· τὸ Καφτάνι διετηρεῖτο πάντοτε εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς καλούμενον καὶ διὰ τοῦ βυζαντινοῦ ὀνόματος Καββάδιον (οἱ Ἀρχιερεῖς *ἐκαββαδοφόρουν*)· τὰ στενὰ μόνον φραγκικὰ ἐνδύματα ἀπέφυγον οἱ κληρικοί, πλὴν τῶν ἱερέων τῶν εὐρωπαϊκῶν παροικιῶν, οἵτινες κατ' ἀνάγκην ἔφερον ταῦτα, ὡς γίνεται τοῦτο καὶ σήμερον. Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος, ἕνεκα τῆς ἀνομοιομορφίας τοῦ κληρικοῦ ἐνδύματος, προσετάθη ὑπὸ τοῦ Ν. Δούκα ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ μοναχικοῦ ράσου· μεθ' ὅλας τὰς προβληθείσας ἀντιρρήσεις τοῦ Μητροπολίτου Οὐγγροβλαχίας καὶ ἄλλων, τὸ ράσον ὑπερίσχυσεν ἕνεκα καὶ τῆς ὑπεροχῆς τῶν μοναχῶν διδασκάλων τοῦ Γένους, καὶ οὕτω δι' ἐκκλησιαστικῶν διατάξεων συνετελέσθη ἡ σήμερον παρατηρουμένη ὁμοιομορφία τοῦ ἐνδύματος τοῦ Κλήρου, ἐπεκταθεῖσα καὶ εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς, οἵτινες τὸ Καφτάνι μετὰ οὐρᾶς εἰσήγαγον ἔκτοτε ὡς ἄμφιον, καλέσαντες αὐτὸ διὰ τοῦ βυζ. ὀνόματος *Μανδύαν*.

Καλύμματα τῆς κεφαλῆς τῶν κληρικῶν. Κατὰ τὴν Α'. περίοδον, οἱ κληρικοὶ καθὼς καὶ οἱ λαϊκοί, ὁσάκις δὲν ἄφινον τὴν κεφαλήν των ἀκάλυπτον, ἔφερον τὸν *πῖλον* (pileus), ἔχοντα στρογγύλον ἢ ὀξὺ σχῆμα σκούφου, τὸν *πέτασον* (μικρασιατικὸν πῖλον μὲ γῦρον) καὶ τὸ *φακεώλιον* (τετράγωνον ὑφασμάτιον, δι' οὗ ἐκαλύπτετο ἡ κεφαλή)· τὸ φακεώλιον ἔφερον ἐνίοτε καὶ ἄνωθεν τοῦ κοινοῦ πίλου ἢ σκούφου.—Κατὰ τοὺς Βυζαντινοὺς χρόνους, ὁ πέτασος ἔλαβε μέγα σχῆμα, πλατυνθέντος τοῦ γύρου του, καὶ ἐκλήθη *σκιάδιον*· ὁ πῖλος διετηρήθη μὲ ἀμφότερα τὰ σχήματα (στρογγύλος καὶ ὀξύς), διεκρίθη ὅμως ἐνωρὶς εἰς μαλακὸν καὶ σκληρὸν (μετὰ χαρτονίου καὶ σύρματος)· ὁ δεύτερος διὰ τῶν ἐπιδράσεων ξενικῶν προτύπων ἀπέβη κυλινδροειδὴς ἢ σφαιροειδὴς καὶ ἐκλήθη *καμηλαύκιον* ἢ *καμελαῦχιν*· τὸ ὄνομα εἶνε ξενικὸν εἰσαχθὲν ἴσως μετὰ

τοῦ σχήματος τοῦ πίλου, δικαίως δ' ἀποκρούεται σήμερον ἡ παραγωγή του ἐκ τῆς λατ. λέξεως camella (εἶδος κύλικος)(¹). Τὸ φακεώλιον παρέμεινε φερόμενον ὡς καὶ ἐν τῇ α΄. περιόδῳ ἄνωθεν τοῦ πίλου ἢ καμηλαυχίου, διὸ καὶ ἐκλήθη ἐπανωκαμήλαυχον· καμελαύκια καὶ ἐπανωκαμήλαυχα ἦσαν συνήθως μέλανα, ἐδίδοντο ὅμως καὶ λευκὰ τοιαῦτα μετὰ σταυρῶν ὡς δῶρα ὑπὸ Αὐτοκρατόρων ἢ Πατριαρχῶν, τοιαῦτα δὲ εἶνε καὶ τὰ μέχρι σήμερον ὑπὸ ἓξ Μητροπολιτῶν τῆς Ρωσίας φερόμενα. — Κατὰ τοὺς χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας ἐπεκράτησε παρὰ μὲν τοῖς ἀνωτέροις κληρικοῖς τὸ *σκιάδιον*, παρὰ δὲ τοῖς κατωτέροις ὁ κυλινδρικὸς πῖλος καὶ τὸ ἔχον ὀξὺ σχῆμα κάλυμμα, καλούμενα τουρκιστὶ *καλπάκια*, λησμονηθέντος ἐνωρὶς τοῦ ὀνόματος καμελαῦκι. Τὸ σκιάδιον κατηργήθη ἐπὶ τοῦ Πατριάρχου Μεθοδίου τῷ 1669, πάντες δὲ οἱ κληρικοὶ ἐφόρεσαν τὸ καλπάκι, φαίνεται δ' ὅτι οἱ μὲν Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἐκ μοναχῶν κληρικοὶ ἔφερον τὸ κυλινδρικὸν καλπάκι, οἱ δ' ἔγγαμοι ἢ κοσμικοὶ ἱερεῖς τὸ ἔχον ὀξὺ σχῆμα, ὅπερ ἐκλήθη *περιστέρα*, ἴσως ἕνεκα τῆς λευκῆς μετὰ εἰκονιδίων λωρίδος (τῆς καλουμένης τουρκιστὶ *κασμπαστί*), ἣν προσέδενον περὶ τὴν βάσιν τοῦ καλύμματος. Κατὰ τοὺς πρὸ τῆς Ἐπαναστάσεως χρόνους, ὅτε εἶχε παρὰ τοῖς λαϊκοῖς γενικευθῆ τὸ *φέσι*, φαίνεται ὅτι τὸ εἰς ἀξιωματικοὺς τῆς τουρκικῆς Αὐλῆς παραμεῖναν κυλινδρικὸν καλπάκι προσέλαβε τὸν ἄνω γῦρον, ἐπεβλήθη δ' ἴσως τὸ σχῆμα τοῦτο καὶ εἰς τοὺς διατηροῦντας τὸ καλπάκιον Ἀρχιερεῖς καὶ μοναχοὺς ἱερεῖς. Εἰς τὸ οὕτω παραμορφωθὲν καλπάκι λόγιοι τῆς ἐποχῆς ἔδωκαν τὸ βυζαντινὸν ὄνομα καμηλαύχιον, ὅπερ βαθμηδὸν μετεβλήθη ὑπὸ τοῦ λογιωτατισμοῦ εἰς *καλυμμαύχιον*. Τὴν περιστέραν ἔφερον ἐνιαχοῦ μέχρι τῶν μέσων τοῦ παρελθόντος αἰῶνος οἱ κοσμικοὶ ἱερεῖς, ἔκτοτε ὅμως ἐγκατελείφθη καὶ ἐπεκράτησε γενικῶς παρὰ τοῖς κληρικοῖς τὸ καμηλαύχιον.

Συμπέρασμα. Ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐξέτασις τοῦ ἐνδύματος τοῦ κλήρου διδάσκει, ὅτι καθ' ὅλους τοὺς αἰῶνας τοῦ Χριστιανισμοῦ τὸ ἔνδυμα τοῦ ὀρθοδόξου ἑλληνικοῦ Κλήρου *ἦτο ὅμοιον κατὰ τὸ σχῆμα πρὸς τὸ λαϊκὸν ἔνδυμα, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ὅμως διεκρίνετο ὡς πρὸς τὸ μέλαν χρῶμα*. Τὸ *ράσον* εἶνε καθαρῶς *μοναχικὸν ἔνδυμα* εἰσαχθὲν γενικῶς εἰς τὸν κλῆρον μόλις κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ΙΘ΄. αἰῶνος. Τὸ *καμηλαύχιον* ἦτο

(¹) Ἡ λέξις καμηλαύχιον φέρεται τὸ πρῶτον παρὰ Θεοφάνει, ἀποδιδομένη εἰς τὸ κάλυμμα τῆς κεφαλῆς τοῦ αἰχμαλωτισθέντος ἀρχηγοῦ τῶν Γότθων Τοτίλα.

κοινὸν κάλυμμα τῆς κεφαλῆς κατὰ τοὺς βυζαντινοὺς χρόνους καὶ τοὺς πρώτους χρόνους τῆς Τουρκοκρατίας, ἐγένετο χρῆσις αὐτοῦ μετὰ ταῦτα εἰς ὡρισμένας χώρας, ἐγενικεύθη δὲ μόλις κατὰ τὰ μέσα τοῦ ΙΘ'. αἰῶνος, ἔχον μάλιστα σχῆμα *τουρκικοῦ καλπακίου* ἐξαφανισθέντος σήμερον. Ἡ ὀρθόδοξος ἑλληνικὴ Ἐκκλησία, ὁσάκις ἐπεκράτουν νέα ἐνδύματα, ἀφῆκεν ἐλευθέρους τοὺς λειτουργούς της νὰ ἐκλέγωσι τὸ ἔνδυμα αὐτῶν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Δυτικὴν Ἐκκλησίαν, ἥτις δεσποτικῶς ἐπέβαλε τὸ ἔνδυμα τοῦ κλήρου της, ἀπῄτει ὅμως ἀείποτε νὰ εἶνε ἡ ἐξωτερικὴ περιβολὴ τοῦ κληρικοῦ μέλαινα, ἤτοι σεμνὴ καὶ σοβαρά, καὶ ἐδείκνυε προτίμησιν εἰς τὴν ἐπὶ ἀρχαιοτέρων προτύπων, συμφώνων πρὸς τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα τοῦ Γένους, διαρρύθμισιν τοῦ ἐνδύματος τῶν κληρικῶν της, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἄκρως νεωτεριστικὰς ἀντιλήψεις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Διαμαρτυρομένων».

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΣ ΤΥΠΟΣ

=Τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος» διαθέτοντος πολὺ μικρὸν χῶρον διὰ περιλήψεις ἐπιλέκτων μελετῶν τοῦ περιοδικοῦ τύπου, αὗται γίνονται συντομώταται καὶ μόνον ἐπὶ τῷ σκοπῷ ν' ἀποτυπωθῇ ἡ κεντρικὴ ἰδέα, περὶ ἣν περιστρέφονται. Εἰς τὴν συντομίαν ταύτην πάντως ὀφείλεται ἡ ἀτέλεια τῆς ὑπὸ ἡμετέρου συντάκτου γραφείσης περιλήψεως τῆς ἐν τῷ «Γρηγορίῳ Παλαμᾷ» δημοσιευθείσης μελέτης τοῦ Σεβ. Μητρ. Βερροίας κ. Καλλινίκου, ἣν ἐπανορθοῖ καὶ συμπληροῖ ὁ Σεβ. ἐν τῷ τεύχει τοῦ Σεπτεμβρίου τοῦ αὐτοῦ περιοδικοῦ.

=Ἐν τῇ «Ἀναγεννήσει» Κωνπόλεως, τῆς 15 Νοεμβρίου, δημοσιεύεται πάνυ προσφυὲς ἀρθρίδιον περὶ τῆς ἐκλιπούσης καλῆς 'συνηθείας τοῦ σεβασμοῦ τοῦ γήρατος, ὄχι μόνον ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς ἠθικῆς, καθ' ἣν παιδία, νέοι καὶ νέαι διστάζουν τὴν σήμερον νὰ ἐκχωρήσουν τὴν θέσιν αὐτῶν εἰς τὸν πρεσβύτερον ἄνδρα ἢ γυναῖκα, ἐνίοτε δὲ φέρονται καὶ περιφρονητικῶς πρὸς αὐτούς», ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τῆς ἀπόψεως τῆς δράσεως ἔν τε τῇ κοινωνικῇ καὶ τῇ πολιτικῇ σφαίρᾳ» ἐν ᾗ «οἱ νέοι τείνουν νὰ ὑποσκελίσουν τοὺς πρεσβυτέρους». Ἡ ὑποσκέλισις καὶ βαθμηδὸν ἴσως τελεία παραγκώνισις τῆς πολιᾶς φρονιμότητος δὲν θεωρεῖται κατὰ τὸν ἀρθρογράφον, εὐοίωνον σημεῖον ὁμαλῆς καὶ ἀσφαλοῦς προόδου.

=Ἐν τῷ «Ἐθνικῷ Κήρυκι» τῆς Νέας Ὑόρκης τῆς 2 Νοεμβρίου δημοσιεύεται νομικὴ διατριβὴ περὶ γάμου καὶ ἐπισκοπικῆς ἀδείας ὑπὸ τοῦ δικηγόρου κ. Α. Μαρλάκου. Μετ' ἐνδιαφέροντος ζητεῖ οὗτος νὰ διαφωτίσῃ τὸν ἐν Ἀμερικῇ προοδευτικὸν Ἑλληνισμὸν ποῖα ὀλέθρια ἀποτελέσματα συνεπάγεται τέλεσις γάμου παρ' ἱερέως ἀντικανονικὴ καὶ γενικῶς ἄνευ ἐπισκοπικῆς ἀδείας.

= Ἐτέθη εἰς κυκλοφορίαν καὶ τὸ Γ' τεῦχος, μηνὸς Σεπτεμβρίου τῆς «Καινῆς Διδαχῆς», Θεολογικοῦ Περιοδικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἀθηνῶν. Περιεχόμενα : Χρυσοστόμου Α. Παπαδοπούλου, «Ἐκ τῆς Ἱστορίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς

Ἑλλάδος: Ἡ ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία κατὰ τὴν Ἐπανάστασιν.—Ἐμμανουὴλ Ι. Καρπαθίου, Ἡ περὶ κοσμογονίας καὶ ἀνθρωπογονίας διδασκαλία ἐν τῇ Σχολικῇ Ἐκπαιδεύσει.—Εὐαγγέλου Ἀντωνιάδου, Ἡ κατάστασις τῶν Ἀθηνῶν ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου.—Ν. Ἰ. Γιαννοπούλου, Αἱ χριστιανικαὶ ἀρχαιότητες ἐν Θεσσαλίᾳ.—Ἐμμανουὴλ Ἰ. Καρπαθιου, Νόμοι τῆς ἐν Ρουμανίᾳ Ὀρθοδόξου Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας.—Κριτικὴ καὶ Βιβλιογραφία.—Ἐκκλησιαστικὴ καὶ ἐπιστημονικὴ κίνησις.

ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

«Ο ΛΕΥΚΟΣ ΣΤΑΥΡΟΣ»

Παρὰ τὸν «Ἐρυθρὸν Σταυρόν», τοῦ ὁποίου οἱ φιλάνθρωποι καρποὶ γνωστοὶ εἶναι ἀνὰ τὴν ὑφήλιον ὁλόκληρον, μέλλει νὰ λειτουργῇ ἐν Ἀθήναις ὁ ἀπὸ πολλοῦ ἤδη ἱδρυθεὶς «Λευκὸς Σταυρός». Ἐὰν ὁ «Ἐρυθρὸς Σταυρὸς» προώρισται νὰ θεραπεύῃ τὰς πληγὰς τῶν ἀρρένων θυμάτων τῶν πολέμων, ὁ «Λευκὸς Σταυρὸς» κέκληται νὰ θεραπεύῃ τὰς τῶν θηλέων θυμάτων αὐτῶν. Ὑψηλὴ ὄντως καὶ ἀξία τῆς ἐπ' ὀνόματι τοῦ τιμίου Σταυροῦ προσωνυμίας τοιαύτη ἀγαθοεργὸς ἔμπνευσις. Καὶ πολὺ δικαίως τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν καὶ τῆς Δημοσ. Ἐκπαιδεύσεως περιέλαβεν αὐτὸ ὑπὸ τὴν στέγην του, ἐγκαθιδρῦσαν καὶ τὸ Γραφεῖον ἐν αὐτῷ τῷ Μεγάρῳ του. Ὁ ἱδρυτὴς τοῦ «Λευκοῦ Σταυροῦ» κ. Σπῦρος Ματσούκας δὲν ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ ἐν τοῖς νῦν μάλιστα καιροῖς μεγαλειτέραν εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ τὸ ἔθνος ἡμῶν ὑπηρεσίαν. Ὅπως ἀνεδείχθη ποιητὴς ἐμπνευσμένος καὶ φιλόπατρις ἐν τοῖς πολεμικοῖς, οὕτως ἀναδείκνυται καὶ εὔστοχος θεραπευτὴς πληγῶν κοινωνικῶν, αἵτινες ὑπὸ τὰς παρούσας μάλιστα συνθήκας τῶν γάμων ἀπέβησαν γάγγραιναι. Διαπύρως εὐχόμεθα, ὅπως πλουσίως πραγματοῦται πάντοτε ὑπὸ τὸν προσωπικὸν ἔνθεον ζῆλον τοῦ ἱδρυτοῦ ἀφ' ἑνός, καὶ τῆς ἀμερίστου Κυβερνητικῆς ἀντιλήψεως ἀφ' ἑτέρου, ὁ σκοπὸς τοῦ ἱδρύματος, ἡ προίκισις δηλαδὴ τῶν ἀπόρων θυγατέρων ἢ ἀδελφῶν τῶν ἐν πολέμῳ πεσόντων ὁπλιτῶν, ὅστις τοσοῦτο μᾶλλον ἀποπνέει τοῦ Χριστιανισμου τὸ ἄρωμα, ὅσον τοὺς εὐεργετικοὺς αὐτοῦ πλοκάμους ἐκτείνει καὶ πέραν τῶν ὁρίων τῆς θρησκείας καὶ τῆς φυλῆς ἡμῶν.

Η ΔΩΡΕΑ ΤΟΥ κ. ΠΑΛΑΝΤΖΗ

Ἤδη εἶναι γνωστὸν ἐκ τοῦ τύπου τὸ ὄνομα τοῦ μεγάλου εὐεργέτου τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος, τοῦ ἐκ Καισαρείας Σταύρου Παλαντζῆ. Ἡ δω-

ρεὰ αὐτοῦ πρὸς ἵδρυσιν Πανεπιστημίου ἐν Σμύρνῃ, ἡ κληροδότησις αὐτοῦ πρὸς συντήρησίν του, ἐπὶ πλέον ἡ διάθεσις τῆς ὅλης περιουσίας του ὑπὲρ τοῦ Ἔθνους, ἀναδεικνύουσιν αὐτὸν συνεχίζοντα τὴν σειρὰν τῶν μεγάλων ἐκείνων εὐεργετῶν, τῶν Ζωσιμαδῶν, τῶν Ζάππηδων, τῶν Ἀβέρωφ, οἵτινες διὰ τῆς πατριωτικῆς των γενναιοδωρίας μέγα τῇ πατρίδι ἤραντο κλέος. Ἡ διάθεσις περιουσίας ὑπὲρ ἀγαθοεργοῦ τινος ἢ πατριωτικοῦ σκοποῦ ἐν γένει εἶναι γενναιοφροσύνης μεγάλης πρᾶξις, ἀλλ' ἡ διάθεσις περιουσίας, ἣν μετὰ κόπου καὶ μόχθου, μεθ' ἱδρῶτος καὶ βασάνων ἐκτήσατό τις, ἀποτελεῖ πραγματικῶς ὕψος ὑπέροχον. «Ἐργάσθηκα, εἶπέ που, ἀπὸ παιδὶ 13 ἐτῶν τριάντα ἐνιὰ χρόνια μὲ κόπο καὶ βάσανα πολλά. Εἰς τὸ Βέλγιον εἰργάσθηκα τὰ 20 τελευταῖα χρόνια, καὶ δόξα τῷ Θεῷ προώδευσα μὲ τὴν ἐργατικότητα καὶ τιμιότητα. Ἄρχισα ἀπὸ τὸ μηδέν, φτωχὸ παιδί, καὶ ἔγινα πρῶτος στὴν δουλειά μου εἰς τὸ εὐτυχισμένον καὶ τόσῳ προωδευμένον ἐμπορικῶς καὶ βιομηχανικῶς Βέλγιον, τὸ ὁποῖον ἠγάπησα σὰν δευτέραν μου πατρίδα». Καὶ τὴν περιουσίαν αὐτὴν τὴν προσφέρει θυσίαν τοῦ πατριωτισμοῦ του εἰς τὸ Ἔθνος. Ἰδιοκτήτης καὶ κύριος τῆς περιουσίας μου εἶναι τὸ Ἔθνος εἰς τὸ ἑξῆς, εἶπεν εἰς τὸν κ. Πρωθυπουργόν, ἐγὼ δὲ εἶμαι πλέον ἁπλοῦς διευθυντής». Πόσον μεγάλοι λόγοι ἐν τῇ ἁπλότητί των!

ΠΟΛΥΤΙΜΟΙ ΥΠΟΘΗΚΑΙ

Τόσον ἐν τῇ Βουλῇ, ὅσον καὶ ἐν Πειραιεῖ ὁ κ. Πρωθυπουργὸς ὁμιλῶν περὶ τοῦ καθ' ὅλου ἐργατικοῦ ζητήματος οὐ μόνον σαφῶς καὶ πλήρως καὶ ὀρθῶς ἀνέλυσε τὰς διαφόρους σοσιαλιστικὰς ἰδεολογίας καὶ κατευθύνσεις, ἀλλὰ καὶ καθώρισε ποῖος εἶνε ὁ ὑγιὴς σοσιαλισμός. Καὶ ἦτο ἀνάγκη ν' ἀκουσθῇ καὶ ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ Προέδρου τῆς Κυβερνήσεως μία αὐθεντικὴ φωνὴ περὶ τῶν ζητημάτων τούτων, τὰ ὁποῖα περιῆλθον εἰς μεγάλην σύγχυσιν καὶ τόσον πολὺ παρεξηγήθησαν ὑπὸ μερίδος τινὸς τῆς ἐργατικῆς τάξεως, πλανωμένης καὶ παρασυρομένης ἐπιτηδείως ὑπὸ ἰδιοτελῶν δημοκόπων. Τὰς πολυτίμους ὑποθήκας τοῦ κ. Πρωθυπουργοῦ περὶ τῶν ἀληθῶν συμφερόντων τῶν ἐργατῶν ὀφείλουσιν οὗτοι νὰ ἔχωσιν ὡς γνώμονα τῆς πολιτείας των, ἀπέχοντες ἀπὸ ἀνατρεπτικῶν τάσεων καὶ ἐγωϊστικῶν εἰς βάρος τῆς μείζονος μερίδος τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ αὐθαιρεσιῶν, ἔχοντες πρὸ παντὸς ἐνώπιόν των τὴν ζωντανὴν εἰκόνα τοῦ χάους τῆς εἰδεχθεστέρας τῶν ἀναρχιῶν, τῆς ὁποίας δημιουργὸς ἔγεινεν ὁ ρωσικὸς μπολσεβισμός.

ΠΡΩΤΗΝ ΦΟΡΑΝ

Τὸ ζήτημα τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν πρώτην φορὰν παρ' ὑμῖν ἀνακινεῖται κατὰ τρόπον ἐπίσημον ὑπὸ χηρεύσαντος ἱερέως δι' ὑπομνήματος αὐτοῦ ὑποβληθέντος εἰς τὴν κρίσιν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ δημοσιευθέντος ἐν προηγουμένῳ τεύχει τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος». Περὶ τὸ θέμα τοῦτο ἠσχολήθησαν ἤδη πρὸ πολλοῦ ἰδίᾳ αἱ Σλαυϊκαὶ Ἐκκλησίαι, πρὸς τοῖς ξένοις δὲ Θεολόγοις ἔλαβον ἀφορμὴν νὰ διατρίψωσι περὶ αὐτὸ καὶ ἡμέτεροι, ἐξακολουθοῦσι δ' ἀκόμη δημοσιευόμεναι ἐν τῷ περιοδικῷ τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης «Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς» σχετικαὶ μελέται καὶ συζητήσεις τῶν Σεβ. Μητροπολιτῶν Θεσσαλονίκης, Βερροίας καὶ Διδυμοτείχου, ἔθιξε δ' αὐτὸ καὶ ὁ «Νέος Ποιμὴν» ΚΠόλεως. Ἀλλ' ἐνῷ ἡ περὶ αὐτοῦ συζήτησις αὕτη φέρει ἀκαδημαϊκὸν μόνον ἐπιστημονικὸν χαρακτῆρα, διὰ τοῦ ὑπομνήματος τοῦ ἐκ Κρήτης ἱερέως προκαλεῖται ἡ προσοχὴ τῆς Ἐκκλησίας θετικῶς εἰς τὸ ζήτημα, ὡς ζήτημα τιθέμενον ὑπὸ τῆς ζωῆς καὶ τῆς πράξεως, ἕκαστος δὲ ἐννοεῖ τὸ ἐνδιαφέρον, μεθ' οὗ ἀναμένεται ἡ ἐπίσημος αὐτοῦ ἐξέτασις ὑπὸ τῆς Ἱ. Συνόδου. Βεβαίως ἐν τῷ ἑλληνικῷ ὀρθοδόξῳ κλήρῳ ἐν χηρείᾳ τελοῦσιν, ὑφ' ἃς περιστάσεις καὶ ὁ συγγραφεὺς καὶ ἀποστολεὺς τοῦ ἐν λόγῳ ὑπομνήματος ἱερεύς, καὶ ἄλλοι συνάδελφοί του, ἡ δὲ σιγή των ἐπὶ τοῦ ζωτικωτάτου δι' αὐτοὺς ζητήματος ὀφείλεται πάντως εἰς ἐλλιπῆ μόρφωσιν. Ἀκριβῶς δὲ τὸ ὅτι ὁ ἐφημέριος Βάμου εὐμοιρεῖ μορφώσεως, ὡς ἀπόφοιτος Γυμνασιακοῦ Ἱεροδιδασκαλείου καὶ Διδασκαλείου, καὶ προσῆλθεν εἰς τὰς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου ἐξ ἀγάπης πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὴν ἐκκλησιαστικὴν δρᾶσιν ἐν τῇ ὡρίμῳ ἡλικίᾳ τῶν τριάκοντα ἐτῶν, τοῦτο ἀκριβῶς προσδίδει εἰς τὸ ζήτημα ἰδιάζουσαν σημασίαν.

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΣ ΔΙΑΘΗΚΗ

Πλουσιώτατος Καλύμνιος ἔμπορος, ὁ Νικόλαος Βουδάλης, τελευτήσας οὐ πρὸ πολλοῦ ἐν Λονδίνῳ, κατέλιπε διὰ διαθήκης εἰς τὴν πατρίδα του ὑπὲρ διαφόρων κοινωφελῶν σκοπῶν δύο ἑκατομμύρια δραχμῶν, τὸ δ' ὑπόλοιπον τῆς περιουσίας του, σύμποσούμενον εἰς 10 χιλιάδας λιρῶν, ἐκληροδότησεν εἰς ἀγγλικά τινα ἱδρύματα. Εἰς τοὺς συγγενεῖς του οὐδὲν ἀφῆκε. Τοῦτο δὲ ὄχι διότι τοὺς ἐλησμόνησεν ἢ δὲν τοὺς ἠγάπα, ἀλλὰ χάριν τῆς ἰδίας των ἀξιοπρεπείας. Ἰδοὺ τί ἔγραψεν εἰς τὸ τέλος τῆς διαθήκης του: «Ἂς μὴ θυμώσουν οἱ συγγενεῖς μου. ἐπειδή,

ἀφίνω τὴν περιουσίαν μου ὁλόκληρον εἰς τὴν πατρίδα καὶ εἰς αὐτοὺς τίποτε. Εἶχον πάντοτε ὡς ἀρχήν, ὅτι οἱ κληροδοτοῦντες χρήματα εἰς τοὺς οἰκείους των τοὺς ὑβρίζουν, ἐφ᾽ ὅσον ἐκδηλοῦν οὕτω τὴν γνώμην ὅτι τοὺς θεωροῦν ἀνικάνους διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Οὔτε καὶ θέλω ἄλλως τε νὰ τοὺς συνειθίσω εἰς τὴν καλοζωΐαν καὶ τὴν ἀργίαν, καὶ νὰ τοὺς καταστήσω οὕτω ὀκνηροὺς καὶ ἀχρήστους».

ΟΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΤΩΝ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΩΝ

Ἐὰν ὑπῆρξαν οἱ εἰς τοὺς συγγενεῖς των μὴ κληροδοτήσαντες τὴν περιουσίαν των ἢ μέρος αὐτῆς, δὲν ἐνθυμούμεθα ὅμως νὰ ἠκούσαμεν δικαιολογίας ὁποία ἡ τοῦ ἐκ Καλύμνου πλουσίου ὁμογενοῦς. Ὁ διαθέτης, αὐτὸς ἀναδειχθεὶς καὶ πλουτίσας διὰ τῆς προσωπικῆς του ἐργασίας καὶ ἱκανότητος, θεωρεῖ ἀναξιοπρεπές, ἀλλ᾽ ἅμα καὶ ἐπικίνδυνον, νὰ πληρώσῃ τὰ θυλάκια τῶν συγγενῶν του ἀπὸ ἕτοιμα χρήματα. Ἀναξιοπρεπές, διότι θὰ τοῖς προσῆπτε τὴν μομφὴν ὅτι εἶνε ἀνίκανοι διὰ τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Ἐπικίνδυνον, διότι, ἀκόπως ἀποκτῶντες περιουσίαν, θὰ παρεδίδοντο εἰς ἀργίαν καὶ ὀκνηρίαν, καὶ ἄρα θὰ καθίσταντο ἄχρηστοι διὰ τὴν ζωήν. Ἀλλ᾽ ἂν ὡς ἀποτέλεσμα τοῦ εὐκόλου πλουτισμοῦ θὰ ἦτο μόνη ἡ ἀργία καὶ τὸ φυγόπονον, τὸ κακόν, ὅσον μέγα καὶ ἂν ἦτο, δὲν θὰ ἐξισοῦτο πρὸς τὸ μέγιστον δεινὸν τῆς ἀδίκου κατασπαταλήσεως τῆς ἑτοίμου περιουσίας καὶ τῆς διαφθορᾶς ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι, ἄλλως, θὰ ἦσαν τίμιοι καὶ σώφρονες!

Διότι πόσους γνωρίζομεν υἱοὺς καὶ συγγενεῖς θανόντων πλουσίων, διασπαθήσαντας ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ εἰς ἀνηθίκους διασκεδάσεις κολοσσιαίας περιουσίας πατέρων καὶ θείων, ἀποκτηθείσας διὰ πολλῶν ἱδρώτων καὶ καμάτων καὶ στερήσεων καὶ ἀγωνιῶν καὶ περιπετειῶν ἐν διαστήματι πολλῶν δεκαετηρίδων! Πόσους πλούσιαι κληρονομίαι κατέστρεψαν ἀνεπιστρεπτεὶ καὶ μετέβαλον εἰς ἐλεεινὰ κοινωνικὰ ναυάγια!

Τὸ παράδειγμα τοῦτο καὶ τὰς σκέψεις ταύτας καλὸν εἶναι νὰ ἔχωσιν ὑπ᾽ ὄψιν ὅσοι τῶν πλουσίων θέλουν νὰ διαθέσουν ἐπ᾽ ἀγαθῷ τοὺς καρποὺς τῶν κόπων των.

ΚΑΤ᾽ ΕΚΛΟΓΗΝ

— Ἐν τοῖς ἀγγλικοῖς θρησκευτικοῖς περιοδικοῖς συχνὸς λόγος γίνεται τελευταίως περὶ τῆς χυδαιότητος τῶν κινηματογραφικῶν ταινιῶν καὶ περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς χρησιμοποιήσεως τῆς ἐφευρέσεως ταύτης διὰ σκοποὺς ὑψηλοτέρους

Πραγματικῶς, εἶνε λυπηρὸν ὅτι δὲν ἔγεινεν ἀκόμη ἡ προσήκουσα ἐκμετάλλευσίς της διὰ σκοποὺς μορφωτικοὺς καὶ παιδαγωγικούς

Διὰ τοῦ κινηματογράφου ἡ διδασκαλία γίνεται ζωντανωτέρα καὶ εὐληπτοτέρα, ὅπως καὶ τὸ δι᾽ αὐτοῦ κακὸν δι᾽ αὐτὸν ἀκριβῶς τὸν λόγον ἀποβαίνει καταστρεπτικώτερον.

Ἐν Πάτραις συνεστήθη Σύνδεσμος πρὸς ὀργάνωσιν παιδονομίας ἐπιτηρούσης αὐστηρῶς τὴν νεολαίαν.—

Ὁ τῆς αὐτόθι Ἐπισκοπῆς Τοποτηρητὴς Ἀρχιμ. κ. Σωκράτης Οἰκονομίδης δι᾽ ἐγκυκλίου του συνιστᾷ τὴν ἐγγραφὴν ὡς μελῶν του τῶν γονέων καὶ πάντων τῶν πονούντων διὰ τὸ μέλλον τῆς πατρίδος, καὶ τὴν παντοιότροπον ὑποστήριξίν του.

Κατ᾽ αὐτὸν τὸν τρόπον θὰ ἀποτραπῶσιν ἀπὸ τῆς διαφθορᾶς οἱ νεαροὶ βλαστοί, οἵτινες ἀποτελοῦν τὸ μέλλον τοῦ Ἔθνους.

= Δριμὺς ἐπιτίθεται ὁ «Ἀπ. Βαρνάβας» Κύπρου κατὰ τοῦ Ἄγγλου Ἐπισκόπου Ἱεροσολύμων Σεβ. Mc Innes, παραπονούμενος διὰ τὴν δυσμενῆ του κατὰ τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ καὶ τῆς διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος φωνήν, ἀποτελοῦσαν μοναδικὴν παραφωνίαν ἐν τοῖς ἀγγλικοῖς δημοσιογραφικοῖς ὀργάνοις.

Ἐπὶ ὀλιγώτερον τῆς ἑβδομάδος διατρίψας ἐν Κύπρῳ, ἐνόμισεν ὅτι ἐμελέτησε τὴν ἐν τῇ νήσῳ κατάστασιν καὶ τὰ αἰσθήματα τοῦ λαοῦ ἐπὶ τοσοῦτον ὥστε ἐν διαλέξει αὐτοῦ ἐν Λονδίνῳ νὰ ἰσχυρισθῇ ὅτι ὀλίγοι μόνον ἐκ τῶν Κυπρίων ἐπιθυμοῦν τὴν μετὰ τῆς Ἑλλάδος ἕνωσιν.

Ἀλλὰ—ἐπάγεται ὁ «Α Βαρνάβας»—«καθ᾽ ἣν στιγμὴν ὡμίλει τὰ βλάσφημα ἐκεῖνα, ἡ Κύπρος ἐν ἐκτάκτῳ ἐθν. ἐξεγέρσει πανηγυρικῶς ἔστειλε τοὺς ἀντιπροσώπους της, οἱ ὁποῖοι ἀπετέλεσαν τὴν μεγάλην καὶ ἱστορικὴν ἐκείνην Παγκύπριον Ἐθν. Συνέλευσιν, στεντορείως διαλαλήσασαν καὶ πάλιν τὸν διακαέστατον παντὸς Κυπρίου πόθον τῆς ἑνώσεως».

Ὑπὸ ὅμοιον πνεῦμα διαμαρτυρίας γράφουσι περὶ τῆς διαγωγῆς τοῦ Ἄγγλου τούτου Ἐπισκόπου καὶ αἱ λοιπαὶ Κυπριακαὶ ἐφημερίδες.

= Κατ᾽ εἴδησιν ἐκ ΚΠόλεως, Τοῦρκοι ὡπλισμένοι ἐπειράθησαν ἐν Φαναρίῳ τὴν δολοφονίαν τοῦ Ἐπισκόπου Σκοπέλου κ. Γενναδίου, διότι ἐπ᾽ ἐσχάτων ἐπανειλημμένως ἀποσταλεὶς εἰς Ἀνατολικὴν Θράκην ἐξήτασε τὴν ἐκεῖ κατάστασιν τῶν ὀρθοδόξων Ἑλλήνων καὶ παρεμύθησεν αὐτοὺς ἐκ μέρους τῆς Ἐκκλησίας.

= Διὰ Β. Δ. συνεστήθησαν ἐν Ζηλιαχώβῃ τῆς Ἀνατολ. Μακεδονίας καὶ ἐν Σέρραις «οἰκοτροφεῖα» ὑπὲρ ἀπόρων μαθητῶν.

= Γράφει ἡ «Ἐλευθερία» τῆς Κύπρου: «Νέον στάδιον προόδου ἐσημείωσε τὸ παρ᾽ ἡμῖν Παγκύπριον Ἱεροδιδασκαλεῖον, ὅπερ ἱδρυθὲν ὑπὸ τοῦ πρώην Μητροπολίτου Κιτίου καὶ νῦν ἀρχηγοῦ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος Σεβ. Μητροπολίτου Ἀθηνῶν κ. Μελετίου Μεταξάκη διατελεῖ ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Κυπριακῆς Ἐκκλησίας.

Τὸ λαμπρὸν καὶ μοναδικὸν τοῦτο ἐκπαιδευτήριον διευθυνόμενον ὑπὸ διαπρεποῦς καὶ μεμορφωμένου κληρικοῦ, τοῦ Παν. Ἀρχιμανδρίτου Ἰουβεναλίου Ἐλευθεριάδου, ἀνεγνωρίσθη ὑπὸ τῆς Ἑλληνικῆς Κυβερνήσεως ὡς ἰσότιμον πρὸς τὴν ἐν Ἀθήναις Ριζάρειον Θεολογικὴν Σχολὴν καὶ οἱ ἀπόφοιτοι αὐτοῦ δύνανται, τυγχάνοντες ἀπολυτηρίου, νὰ ἐγγράφωνται διὰ πανεπιστημιακὰς σπουδάς.

Πρὸς τοῦτο ἐφηρμόσθη ἐν τῷ Π. Ἱεροδιδασκαλείῳ τὸ πρόγραμμα τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, αὐξηθέντων τῶν ἐτῶν τῆς ἐν αὐτῷ φοιτήσεως εἰς ἑπτὰ ἀντὶ τῶν 6 διὰ διαιρέσεως τῆς πρώτης τάξεως, τῆς κατωτάτης, εἰς δύο τάξεις κατόπιν διαγωνισμοῦ».

—Κατὰ τηλεγράφημα ἐκ ΚΠόλεως πρὸς τὰς ἐφημερίδας, ὑπεγράφη Συνοδικὴ Πρᾶξις, μέλλουσα ν' ἀντικατασταθῇ διὰ Συνοδικοῦ Τόμου τρίμηνον μετὰ τὴν ἐκλογὴν Οἰκουμ. Πατριάρχου, δι' ἧς ἐκχωροῦνται εἰς τὴν Σερβικὴν Ἐκκλησίαν:

1) Αἱ ἐπαρχίαι Σκοπίων, Δίβρης, Πελαγωνείας, Ρασκοπρεσρένης, ἡ ἐπισκοπὴ Πολυανῆς καὶ τμῆμα τῆς Μητροπόλεως Βοδενῶν, αἵτινες περιῆλθον διὰ τοῦ πολέμου τοῦ 1912 εἰς τὴν Σερβίαν.

2) Ἡ ἐπαρχία Στρωμνίτσης.

3) Αἱ ὀρθόδοξοι ἐπαρχίαι Βοσνίας καὶ Ἐρζεγοβίνης.

4) Ἀναγνωρίζεται ἡ ἕνωσις τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας Μαυροβουνίου μετὰ τῆς Ἐκκλησίας τῆς Σερβίας.

5) Ἐφάπαξ ἡ Σερβικὴ Κυβέρνησις παραχωρεῖ 1 1)2 ἑκ. φρ. εἰς τὸ Πατριαρχεῖον ὡς ἀποζημίωσιν.

6) Ἐπαφ εται τὸ ζήτημα τῆς ἀναγνωρίσεως τῶν Ἑλλ. Κοινοτήτων ἐν Σερβίᾳ ὅπως λυθῇ μεταξὺ Ἑλληνικῆς καὶ Σερβικῆς Κυβερνήσεως.

7) Τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον δηλοῖ ὅτι εὐαρέστως θὰ ἀποδεχθῇ τὴν ἵδρυσιν τοῦ Σερβικοῦ Πατριαρχείου Ἰπεκίου καὶ ἐκ συμφώνου μετὰ τῶν ἄλλων Πατριαρχείων θὰ καθορίσῃ τὴν ἱεραρχικὴν τοῦ Πατριαρχείου τούτου τάξιν.

—Ἐν τῷ τεύχει Σεπτ. τοῦ «Γρηγορ. Παλαμᾶ» δημοσιεύεται πίναξ τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῆς Πόλεως Θεσσαλονίκης, καθὼς καὶ ὀνομαστικὴ κατάστασις τῶν ἐν τῇ πόλει Θεσσαλονίκῃ ἐφημερίων κατὰ Σ)βριον τοῦ 1918.

Κατὰ τὸν πίνακα τοῦτον ὑπάρχουν 23 ἐνορίαι μετὰ 34 ναῶν καὶ 61 ἐφημέριοι. Διάκονοι ἐφημερεύουσιν ἐν Θεσσαλονίκῃ 10.

Ἐκ τῶν ἱερέων εἷς μόνος εἶναι ἀπόφοιτος τῆς 6ης τάξεως τῆς Θεολογ. Σχολῆς Χάλκης· εἷς τῆς Ζ' τῆς Μεγ. τοῦ Γένους Σχολῆς, δύο τοῦ ἡμιγυμνασίου, εἷς τοῦ Σχολαρχείου· οἱ δὲ λοιποὶ πάντες εἶναι τελειόφοιτοι Ἀστικῆς Σχολῆς.

—Ἐκτὸς τοῦ ἐν τοῖς Πατριαρχείοις ἑδρεύοντος Κεντρ. Δ. Συμβουλίου τοῦ «Ἐκκλ. Συνδέσμου» λειτουργοῦσι καὶ τέσσαρα τμήματα ἐν ταῖς ἐπαρχίαις: Νικομηδείας, Ἀδριανουπόλεως, Ἀμασίας, Προύσης.

Πρόεδροι αὐτῶν εἶναι οἱ ἀρχιδιάκονοι, ἐν δὲ τῷ τμήματι Ἀμασείας ὁ Ἐπίσκοπος Ζήλων Εὐθύμιος.

—Τὴν παρελθοῦσαν Πέμπτην ἐγένετο ἡ τρίτη διάλεξις τῆς Ἑταιρείας τῶν Βυζαντινῶν σπουδῶν ὑπὸ τοῦ κ. Φ. Κουκουλέ.

Θέμα αὐτοῦ ἦτο: ὁ βίος τῶν Ἑλλήνων μοναχῶν κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα.

Ὁ ὁμιλητὴς ἀνέφερεν ἐν πρώτοις τὰς πηγάς, τὸν τόπον τῆς ἱδρύσεως τῶν μονῶν, τὰ τῆς τροφῆς, τοῦ ἱματισμοῦ, τοῦ ἔργου καὶ τοῦ ἐν γένει βίου τῶν μοναχῶν.

Ὁ κ. Κακουλὲς ἔθιξεν εἶτα καὶ τὸ ζήτημα τῆς κουρᾶς τοῦ κλήρου. Διὰ μαρτυριῶν ἐκ τῆς ἱστορίας ἔδειξεν ὅτι οἱ μοναχοὶ τοῦ ΙΒ' αἰῶνος ἐκείροντο.

Ἐξῆρεν ἐπίσης ὁ ἀγορητὴς τὸ ἐθνωφελὲς ἔργον τοῦ κλήρου καὶ κατέληξεν ὑπὸ τὰ χειροκροτήματα τῶν ἀκροατῶν μὲ θαυμασμὸν πρὸς τὸ ῥάσον.

—Προσεχῶς ὑποβάλλεται εἰς τὴν Βουλὴν πρὸς ψήφισιν νομοσχέδιον περὶ καταδιώξεως ἀπηγορευμένων τυχηρῶν παιγνιδίων.

Περισσοτέρας πληροφορίας περὶ αὐτοῦ θὰ παράσχωμεν μετὰ τὴν ψήφισίν του.

Ταύτην δ' εὐχόμεθα ἄμεσον, διότι δεινῶς λυμαίνεται πάσας τὰς κοινωνικὰς τάξεις ἡ πολλαχῶς καταστρεπτικὴ αὕτη πληγή.

—Ἐξακολουθοῦν ἐν Τουρκίᾳ αἱ ἀνησυχίαι διὰ τὴν προϊοῦσαν ἐν τῇ τουρκικῇ κοινωνίᾳ αὔξησιν τῆς ἀνηθικότητος.

Νεώτεραι εἰδήσεις ἐκ ΚΠόλεως ἀναφέρουν, ὅτι ὁ Σεϊχουλισλάμης ἀπέλυσε μακρὰν προκήρυξιν πρὸς τὸν τουρκικὸν λαὸν στιγματίζων τὴν ὁσημέραι διαδιδομένην ἠθικὴν ἔκλυσιν, λόγοι σχετικοὶ ἐκφωνοῦνται εἰς τὰ Τεμένη, καθηγηταὶ δὲ κάμνουν διαλέξεις ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ.

=Νευρῶδες κύριον ἄρθρον περὶ Τουρκίας δημοσιεύουσιν οἱ «Church Times» τῆς 28 Νοεμβρίου. Καταλογίζοντες εἰς τοὺς Συμμάχους τὸ δεινὸν σφάλμα τῆς ἀναβολῆς τῆς ἐπιλύσεως τοῦ Τουρκικοῦ ζητήματος, θερμῶς συνηγοροῦσιν ὑπὲρ τῆς ἀπελευθερώσεως τῶν ὑπὸ τὸν τουρκικὸν ζυγὸν λαῶν.

=Τοῦ Σεβ. Ἀρχιεπ. Ζακύνθου κ. Διονυσίου συμπληρώσαντος εἰκοσιπενταετίαν ἀπὸ τῆς εἰς Ἀρχιερέα χειροτονίας αὐτοῦ, ἐτελέσθη τῇ 24 Νοεμβρίου λειτουργία ἐν τῷ καθεδρ. ναῷ Ζακύνθου, μεθ' ἣν ἡ Α. Σ. ἐδέχθη τὰ θερμὰ συγχαρητήρια τοῦ ποιμνίου του.

=Κύριον ἄρθρον περὶ τῆς παρ' ἡμῖν ἐκκλησ. μουσικῆς καὶ περιλήψεις πληθώρας ἐπιστολῶν ἱερέων, αἵτινες προωρίζοντο διὰ τὸ παρὸν τεῦχος, ἀνεβλήθησαν διὰ τὸ ἑπόμενον ἐλλείψει χώρου.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἱερὰ Σύνοδος

Ἡ ἐν τῇ α' σελίδι τοῦ φύλλου δημοσιευομένη ἐν τῷ παρόντι τεύχει Συνοδικὴ ἐγκύκλιος ἀπεστάλη πρὸς τοὺς ἀνὰ τὸ Κράτος αἰδεσιμωτάτους Ἐφημερίους μετὰ τῆς παραγγελίας ὅπως: ἀναγνώσωσιν αὐτὴν ἐπ' Ἐκκλησίας τῇ ἡμέρᾳ τῶν Χριστουγέννων καὶ τῇ Κυριακῇ τῇ μετὰ τὰ Χριστούγεννα, ὅτε καὶ θὰ ἐνεργηθῇ ὁ ἔρανος, οἱ δυνάμενοι ἐξ αὐτῶν ἀναπτύξωσιν αὐτὴν πλατύτερον, περιαγάγωσιν αὐτοπροσώπως δίσκον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῇ 29 Δεκεμβρίου ὑπὲρ τῶν ὀρφανῶν, περιέλθωσιν ἰδιαιτέρως μετὰ τοῦ διδασκάλου καὶ τῶν εὐαρεστουμένων Ἐπιτρόπων αὐθημερὸν καὶ κατὰ τὴν ἐπιοῦσαν τὰς οἰκίας τῶν ἐνοριτῶν διὰ τὸν αὐτὸν σκοπόν, τὸ δὲ συναχθησόμενον ποσὸν ἀποστείλωσι τῇ Ἱερᾷ Συνόδῳ ἱεραρχικῶς διὰ τοῦ προϊσταμένου Ἐπισκόπου ἢ Τοποτηρητοῦ εἴτε διὰ ταχυδρομικῆς εἴτε διὰ τραπεζιτ. ἐπιταγῆς, συναποστέλλοντες καὶ τὸ Πρωτόκολλον καταμετρήσεως τοῦ χρήματος, ὑπογεγραμμένον διὰ μὲν τὰ ἐν τοῖς Ἱεροῖς Ναοῖς συναθροισθησόμενα χρήματα ὑπὸ τῶν ἐφημερίων, τῶν Ἐκκλησιαστ. Συμβούλων καὶ τῶν Διδασκάλων, διὰ δὲ τοὺς κατ' οἶκον ἐράνους ὑπὸ τῶν Ἐφημερίων, Διδασκάλων καὶ τῶν μετασχόντων Ἐπιτρόπων.

Συνεδρία τῆς 27 Νοεμβρίου — Ἐνεκρίθη ἔγγραφον πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν, δι' οὗ ἐφιστᾶται ἡ προσοχὴ τῆς Κυβερνήσεως ἐπὶ τοῦ σχετικοῦ νόμου περὶ ἀναγκαστικῆς ἀπαλλοτριώσεως ἀγροτικῶν κτημάτων, ὡς ἀντισυνταγματικοῦ μὲν ὡς πρὸς τὴν βάσιν αὐτοῦ προκειμένου περὶ ἐκκλησιαστικῶν κτημάτων, περὶ ὧν εἰδικῶς προνοεῖ τὸ 2ον ἄρθρον τοῦ Συντάγματος, ἀδίκου δὲ ὡς πρὸς τὴν διάταξιν αὐτοῦ περὶ συνολικῆς ἀπαλλοτριώσεως τῶν κτημάτων τῶν Μονῶν καὶ τῶν εὐαγῶν ἱδρυμάτων, οὐδὲ πρὸς τὰ ἄτομα ἐξισωθέντων ὑπὸ τοῦ νομοθέτου.

—Ἐκυρώθη ἡ κατὰ τοῦ Ἡγουμένου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Γαρδικίου, τῆς Ἐπισκοπῆς Μεσσηνίας, Κυρίλλου Νικολακοπούλου πρωτόδικος ἀπόφασις τοῦ Ἐπισκοπικοῦ δικαστηρίου Καλαμῶν, δι' ἧς οὗτος κατεδικάσθη εἰς ἑξάμηνον ἀργίαν καὶ ἰσόχρονον περιορισμὸν ἐν τῇ ἐν Σύρῳ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἁγίου Νικολάου καὶ ἔκπτωσιν ἀπὸ τοῦ ἡγουμενικοῦ ἀξιώματος.

—Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ Τοποτηρητοῦ Κεφαλληνίας, διαβιβάζοντος ἀπόφασιν τῶν πολιτικῶν Δικαστηρίων Ἀμερικῆς περὶ διαζυγίου τοῦ Γερασίμου Πετράτου καὶ τῆς συζύγου αὐτοῦ Μαρίας, καὶ ἐρωτῶντος, ἂν ἐπὶ τῇ βάσει αὐτῆς εἶναι δυνατὴ ἡ ἔκδοσις διαζυγίου. Παρεπέμφθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κ.τ.λ πρὸς γνωμάτευσιν τοῦ ἁρμοδίου Νομικοῦ Συμβούλου.

—Ἐνεκρίθη νὰ παρακληθῇ τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Ὑπουργεῖον πρὸς ἐνέργειαν τῶν δεόντων περὶ χορηγήσεως ἀναστολῆς προσελεύσεως τῶν ἀποφοίτων τῶν ἱερατικῶν Σχολῶν καὶ τῶν φοιτητῶν τῆς Θεολογίας πρὸς συμπλήρωσιν τῶν σπουδῶν αὐτῶν.

—Ἀπεφασίσθη νὰ παρακληθῇ τὸ

ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Ὑπουργεῖον περὶ ἐνεργείας τῶν δεόντων πρὸς ἐπάνοδον εἰς τὰς οἰκείας ἕδρας τῶν Ἐπισκόπων Λακεδαίμονος κ. Γερμανοῦ., Θήρας κ. Ἀγαθαγγέλου καὶ Ἀργολίδος κ. Ἀθανασίου, καθ' ὧν οὐδεμία κατηγορία Ἐκκλησιαστικῆς φύσεως ὑφίσταται.

Συνεδρία τῆς 29 Νοεμβρίου. — Ἀνεγνώσθη ἔγγραφον τοῦ Σεβ. Ἐπισκόπου Φθιώτιδος κ. Ἰακώβου, ὑποβάλλοντος τὴν κρίσιν αὐτοῦ περὶ τοῦ διδακτικοῦ πονήματος τοῦ καθηγητοῦ Δ. Κουϊμιτσοπούλου «Ἀπολυτίκια τῶν Θεομητορ. ἑορτῶν καὶ τῶν ἐπιφανῶν ἁγίων διὰ τὴν α' τοῦ Ἑλληνικοῦ», ἐν ᾧ οὐδὲν τὸ ἀπᾷδον τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἐκκλησίας εὕρηται, ἐφ' ᾧ καὶ ἐνεκρίθη νὰ δηλωθῇ τῷ συγγραφεῖ, ὅτι ἐγκρίνει ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τὴν εἰσαγωγὴν αὐτοῦ ἐν τοῖς Σχολείοις.

— Ενεκρίθη αἴτησις τοῦ μοναχοῦ Ἀβερκίου Μητροπούλου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀγάθωνος τῆς Ἐπισκοπῆς Χαλκίδος περὶ μετεγγραφῆς αὐτοῦ εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Γαρδικίου, τῆς Ἐπισκοπῆς Μεσσηνίας.

— Ἐνεκρίθη αἴτησις τοῦ Ἱερομονάχου Παρθενίου Καραβᾶ τῆς Ἐπισκοπῆς Λευκάδος περὶ ἀπονομῆς αὐτῷ τοῦ ὀφφικίου τοῦ Ἀρχιμανδρίτου.

— Ἐχορηγήθη δεκαήμερος ἄδεια ἀπουσίας τῷ Ἱεροκήρυκι Πατρῶν κ. Ἀλεξάνδρῳ Σωτηροπούλῳ.

Συνεδρια τῆς 2ας Δεκεμβρίου. — Ἐκηρύχθη καὶ πνευματικῶς διαλελυμένος ὁ γάμος Ἀντωνίου Κάγκα καὶ Διαμαντίνας Λικιαρδοπούλου, ἐπισκοπῆς Κεφαλληνίας, καὶ ἀνετέθη ἡ ἔκδοσις τοῦ σχετικοῦ διαζυγίου εἰς Ἱερὰν Μητρόπολιν Ἀθηνῶν.

— Ἀπερρίφθη πρότασις τοῦ Τοποτηρητοῦ Μεσσηνίας περὶ ἐγγραφῆς εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Βουλκάνου τοῦ ἐξ Ἁγίου Ὄρους μοναχοῦ Γαβριὴλ Βούρα.

— Ἐκηρύχθη ἄκυρος ὁ διὰ βίας καὶ ἄνευ Ἐπισκοπικῆς ἀδείας τελεσθεὶς γάμος τοῦ Γεωργίου Σταθοπούλου μετὰ τῆς Ἑλένης Βουρλιώτου, κατόπιν σχετικῆς ἀποφάσεως τοῦ Πρωτοδικείου Καλαμῶν.

— Ἐκηρύχθη ἄκυρος ὁ ἐν Τεργέστῃ ὑπὸ δυτικοῦ ἱερέως τελεσθεὶς γάμος τοῦ Ἀλεξάνδρου Φακιολιὰ μετὰ τῆς δυτικῆς τὸ δόγμα Ἀντωνέττας Φρουαξὶ καὶ ἐνεκρίθη νὰ δοθῇ εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἐνδιαφερόμενον ἡ ζητηθησομένη τυχὸν ὑπ' αὐτοῦ ἄδεια πρὸς γάμον.

— Ἐπεκυρώθη ἡ κατὰ τοῦ ἱερέως Κωνσταντίνου Πετρουτσοπούλου πρωτόδικος ἀπόφασις τοῦ Ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Καλαβρύτων, δι' ἧς κατεδικάσθη οὗτος εἰς ἑνὸς ἔτους ἀργίαν.

— Ἐπεκυρώθη ἡ ἀπόφασις τοῦ Ἐπισκοπικοῦ δικαστηρίου Καλαβρύτων κατὰ τοῦ μοναχοῦ Καλλιστράτου Μπαρούση, δι' ἧς οὗτος κατεδικάσθη εἰς πενταετῆ σωματικὸν περιορισμὸν ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ Τιμίου Προδρόμου (Μετεώρων).

Ἱερὰ Μητρόπολις

— Τῇ 30ῇ λήξαντος Νοεμβρίου ἐπανηγύριζε τὸ ἐντὸς τοῦ αὐλογύρου τῆς Ἱ. Συνόδου Ναΐδριον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, ἐν ᾧ ἐχοροστάτησεν ἡ Α. Σεβασμιότης ὁ Μητροπολίτης κατά τε τὸν ἑσπερινὸν καὶ τὴν Θ. Λειτουργίαν.

— Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ τελουμένου ἐν τῷ ἐνταῦθα Νοσοκομείῳ τῶν Ἀφροδισίων Νοσημάτων μνημοσύνου ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου δρυτοῦ αὐτοῦ Ἀνδρέου Συγγροῦ, ἐχοροστάτησεν ἐν αὐτῷ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης καὶ ἐν τέλει ὡμίλησε μακαρίσας τὸν μέγαν Ἐθνικὸν Εὐεργέτην, οὗτινος ἐξῆρε τὸ πρακτικὸν καὶ χριστιανικὸν αἴσθημα, καὶ προτρέψας τὰς ἐν τῷ καταστήματι τούτῳ νοσηλευομένας ὅπως θεραπευόμεναι σωματικῶς θελήσωσι νὰ καθαρισθῶσι καὶ ψυχικῶς διὰ τῆς μετανοίας κατὰ τὸ παράδειγμα τῆς ἁμαρτωλοῦ γυναικὸς τοῦ Εὐαγγελίου, τῆς Μαρίας τῆς Αἰγυπτίας, τῆς Πελαγίας καὶ τόσων ἄλλων γυναικῶν, αἱ ὁποῖαι ἀπὸ τῆς ἐσχάτης τῆς ἁμαρτίας καταστάσεως ἀνέβησαν εἰς τὸ ὕψος τῆς σωφροσύνης καὶ τῆς ἄλλης ἀρετῆς. Αἱ νοσηλευόμεναι ὑπὲρ 300 τὸν ἀριθμὸν ἐξέσπασαν εἰς λυγμοὺς καὶ δάκρυα καὶ κραυγὰς γοεράς, τινὲς δὲ τῶν παρόντων καθηγητῶν τοῦ Πανεπιστημίου δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἀποκρύψωσι τὴν συγκίνησίν των ἐπὶ τῷ θεάματι τόσων γυναικῶν γοερῶς ἀπολοφυρομένων.

— Τῇ Κυριακῇ ὁ Σεβ. Μητροπολίτης χοροστατήσας ἐν τῷ ἱερῷ Ναῷ τοῦ ἁγίου Γεωργίου Καρύτση, ἐδίδαξε

τὸ ἐκκλησίασμα ἀπὸ τῆς περικοπῆς τοῦ Ἀποστόλου «οὐκ ἔσειν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα...» ὅτι καλούμεθα εἰς ἀγῶνα δεινὸν κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, τὸ ὁποῖον ζητεῖ τὴν τῶν πάντων ἀνατροπὴν ἀδιαφοροῦν διὰ τὸ ἐπερχόμενον χάος.

—Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς θ. λειτουργίας προστὰς τοῦ τελουμένου ὑπὲρ τοῦ ἀλησμονήτου ἀγωνιστοῦ τοῦ καλάμου Ἀδώνιδος Κύρου μνημοσύνου ἀνέγνωσε τὰς ἐπιμνημοσύνους εὐχὰς καὶ ἐδεήθη ὑπὲρ τῆς ψυχῆς τοῦ μεταστάντος.

—Τῇ 2ᾳ τρέχοντας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης ὥρκισεν, ἐνώπιον τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως καὶ τῆς Α. Ε. τοῦ Πρωθυπουργοῦ τὸν νέον ἐπὶ τῶν Ναυτικῶν Ὑπουργὸν κ. Ἀθ. Μιαούλην.

—Ἀφίκετο ἐκ Σμύρνης καὶ κατέλυσεν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον τῆς Μ. Βρεττανίας ὁ Σεβ. Μητροπολίτης Σμύρνης κ. Χρυσόστομος, κομίζων τῷ ἐκ Παρισίων ἄρτι ἐπανακάμψαντι Προέδρῳ τῆς Κυβερνήσεως τὸν φόρον τῆς εὐγνωμοσύνης καὶ τῆς πλήρους πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεως τῆς ἀπελευθερωθείσης Ἰωνίας.

Ὁ διαπρεπὴς Ἱεράρχης ἐπεσκέφθη αὐθημερὸν τὸν Σεβ. Μητροπολίτην Ἀθηνῶν τὴν δ' ἐπιοῦσαν τὸν κ. Πρωθυπουργόν.

—Ἐδόθη ἐντολὴ τῷ Αἰδεσιμ. Ἱερεῖ Σταματίῳ Καρίντζῃ προσωρινῷ ἐφημερίῳ Παναγίτσας Αἰγίνης, ὅπως ἐπανέλθῃ εἰς τὴν ἐν Ξάνθῃ θέσιν του ἔνθα ἡ παρουσία αὐτοῦ ἐθεωρήθη ἀπαραίτητος.

—Ὡρίσθη διὰ τὴν 22αν ἀρξαμένου Δεκεμβρίου ἐκλογὴ τεσσάρων λαϊκῶν Ἐπιτρόπων τοῦ ἐν Κριεκουκίῳ Ἱερ. Ναοῦ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου.

Διάφορα

—Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Σημαίᾳ» Πειραιῶς τὸ ἀκόλουθον ἐκ Θεσσαλονίκης τηλεγράφημα:

Βεβαιοῦται ὅτι ὁ μέχρι τοῦδε Σχισματικὸς Μητροπολίτης τῆς Δυτικῆς Θρᾴκης ἐδήλωσεν ὅτι ἐπιθυμεῖ ὅπως προσέλθῃ εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Πρὸς τοῦτο προέβη εἰς σχετικὴν δήλωσιν πρὸς τὸν ἀπεσπασμένον παρὰ τῷ Γάλλῳ Στρατηγῷ Σαρπύ, Ἕλληνα ἀντιπρόσωπον κ. Βαμβακᾶν, ὁ ὁποῖος διεβίβασε τὴν αἴτησιν τοῦ Μητροπολίτου εἰς τὸ ἐνταῦθα Γεν. Στρατηγεῖον.

Κατὰ τὰς αὐτὰς πληροφορίας, ἡ αἴτησις ἐκ τοῦ Γενικοῦ Στρατηγείου διεβιβάσθη εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐξωτερικῶν καὶ ἐκεῖθεν εἰς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Ἐν τῇ αἰτήσει ὁ Ἱεράρχης ζητεῖ ὅπως διορισθῇ καὶ ζήσῃ εἰς Ἑλληνικὴν ἐπαρχίαν, ὑπάρχουν δὲ ἀσφαλεῖς πληροφορίαι ὅτι τὸ παράδειγμα τοῦ Μητροπολίτου τῆς Δυτικῆς Θρᾴκης ἐδήλωσαν ὅτι θὰ τὸ ἀκολουθήσουν καὶ πολλοὶ ἱερεῖς τῆς δικαιοδοσίας αὐτοῦ, οἱ ὁποῖοι μέχρι τοῦδε ἦσαν σχισματικοί.

Ὁ περὶ οὗ λόγος Βούλγαρος Μητροπολίτης διέσωσε πλουσιωτάτην Ἑλληνικὴν Βιβλιοθήκην, ἣν ἐπεχείρησαν νὰ καταστρέψουν οἱ Βούλγαροι, καθ' ὃν χρόνον κατεῖχον τὴν Θρᾴκην, προέβη δὲ καὶ εἰς καταπληκτικὰς ἀποκαλύψεις περὶ τῶν ὀργίων, τὰ ὁποῖα διέπραξαν οὗτοι κατὰ τὸν καιρὸν τῆς κατοχῆς.

—Διαβιβάσθη ἔγγραφον ὑπὸ τοῦ Ἀρχιερατικοῦ Συμβουλίου Θεσσαλονίκης πρὸς τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Ὑπουργεῖον περὶ τῆς ἀνάγκης τῆς ταχυτέρας συγκλήσεως τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Οἰκ. Θρόνου ἐν Κωνσταντινουπόλει.

—Ἐνεκρίθη ὁ ἐσωτερικὸς Κανονισμὸς τοῦ Ἱεροδιδασκαλείου τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίας Ἀναστασίας.

—Τὸ ἐπὶ τῶν Ἐκκλησιαστικῶν κτλ. Ὑπουργεῖον διεβίβασεν ἔγγραφον πρὸς τὸ ἐν Θεσσαλονίκῃ Ἀρχιερατ. Συμβούλιον, δι' οὗ ἀγγέλλει ὅτι θὰ διαταχθῶσιν οἱ Οἰκονομ. Ἔφοροι τοῦ Κράτους νὰ παύσωσιν εἰσπράττοντες φόρον καθαρᾶς προσόδου ἐκ τῶν Ἱερ. Μονῶν καὶ Ναῶν τῶν Ν. Χωρῶν, νὰ ἐπιστρέψωσι δὲ τὰ μέχρι τοῦδε εἰσπραχθέντα.

ΝΕΑΙ ΣΥΓΓΡΑΦΑΙ

Δημητρίου Σίμου Μπαλάνου: Ἡ περίθαλψις τῶν Ὀρφανῶν ἐν τῷ Ἑλληνικῷ Κράτει. *Ἐν Ἀθήναις* 1919.—Ὁ σ. διὰ τῆς ἐργασίας ταύτης παρέχει εἰκόνα τῆς ὀρφανοτροφειακῆς περιθάλψεως ἐν τῷ Ἑλλην. Κράτει ἀπὸ τῆς ἱδρύσεως αὐτοῦ

μέχρι σήμερον, ἐπεκτεινόμενος ἰδιαιτέρως εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ Ὀρφανοτροφείου Χατζῆ Κώνστα, ὅπερ καὶ διευθύνει. Τὸ ἔργον μετὰ πάσης ἐπιμελείας καὶ ἐπιστημοσύνης συντεταγμένον ἀποτελεῖ πολύτιμον κεφάλαιον ἐν τῇ Ἱστορίᾳ τῆς καθόλου φιλανθρωπικῆς παρ' ἡμῖν ζωῆς καὶ περιθάλψεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρὸς τοὺς παραπονουμένους πρὸς ἡμᾶς διὰ τὴν ἄτακτον παραλαβὴν τοῦ φύλλου δηλοῦμεν, ὅτι ὑπαίτιος τῆς ἀταξίας ταύτης εἶνε οὐχὶ ἡ ἡμετέρα Διεκπεραίωσις, ἥτις διαβιβάζει τὰ φύλλα ἀνελλιπέστατα, ἀλλ' ἡ ἑκασταχοῦ ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία. Τοῦτο ἤδη κατεστήσαμεν γνωστὸν εἰς τοὺς ἁρμοδίους καὶ ἐλπίζομεν τὴν διόρθωσιν τοῦ ἀτόπου.

Ἱερ. Γ. Γροπέτη, Κέρκυραν. Θὰ γείνῃ τὸ δυνατόν, διότι ἡ ὕλη εἶνε σφόδρα δυσανάλογος πρὸς τὸν χῶρον ἐν ἀμφοτέροις τοῖς περιοδικοῖς. Τὰ 2ον καὶ 3ον τεύχη τῆς Κ.-Δ. καὶ τὸ ὑπ' ἀριθ. 226 τοῦ «Ἐκκλ. Κήρυκος» ἀπεστάλησαν. Συνδρομαὶ Βιβλιοθήκης καὶ ὑμῶν ἐλήφθησαν. Θερμὰς εὐχαριστίας. Ἀποδείξεις ἐστάλησαν. *Ἀρχ. Σωκ. Οἰκονομίδη Πάτρας*. Δρ. 269 ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν.—*Δ. Παξεινοπούλῳ* Ληξούριον. Δυστυχῶς δὲν ὑπάρχει χῶρος. Ἀγνοοῦμεν ποῦ εὑρίσκεται ὁ περὶ οὗ ἐρωτᾶτε.—*Παπαδήμῳ Α. Κόλια*, Γραβιά. Συνδρομαὶ ἐλήφθησαν· εὐχαριστοῦμεν. Δρ. 87.50 ἐστάλησαν εἰς «Οἶκον Τυφλῶν». Ἀναμένομεν σχετικὴν ἀπόδειξιν, ἵνα συναποστείλωμεν μετὰ τῶν ἰδικῶν μας.—*Ἀρχμ. Εὐγενίῳ Κωσταρίδῃ*, Λυκειάρχῃ. Συνδρομὴ ἐλήφθη· εὐχαριστοῦμεν. Συνέχεια ἀλληλογραφίας εἰς τὸ ἑπόμενον.

Παρακαλοῦμεν θερμῶς τοὺς καθυστεροῦντας τὴν συνδρομὴν των κ. κ. Συνδρομητὰς ὅπως ἐντὸς τοῦ Δεκεμβρίου σπεύσωσι νὰ μᾶς ἐμβάσωσιν αὐτήν.

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Ἀριθ. 152 Περὶ ἐκποιήσεως τράγων καὶ αἰγῶν

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον τῆς ἐν Εὐβοίᾳ Ἱερ. Μονῆς Γαλατάκη

Διακηρύττει ὅτι:

Συνεπείᾳ τῆς ὑπ' ἀριθ. 4647)3814 ἐ. ἔ. ἐγκριτ. Διαταγῆς τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Γεν. Ἐκκλησιαστικοῦ ταμείου ἐκτίθεται εἰς πλειοδοτικὴν δημοπρασίαν ἡ ἐκποίησις 50 τράγων, 110 αἰγῶν καὶ 90 ἐριφίων ἐκ τοῦ αἰγοποιμνίου τῆς Ἱ. Μονῆς Γαλατάκη κατὰ τοὺς ὅρους σχετικῆς συγγραφῆς ὑποχρεώσεων ἧς ἀντίγραφον κατατεθήσεται εἰς τὰ γραφεῖα τῶν Νομαρχιῶν Εὐβοίας καὶ Ἀττικοβοιωτίας τῶν Κοινοτήτων Ξηροχωρίου Μαντουδίου καὶ Λίμνης καὶ τῆς Μονῆς.

Πρώτη προσφορὰ ὁρίζεται εἰς Δραχ. 2500 διὰ τοὺς τράγους 3,500 διὰ τὰς αἶγας καὶ 1,350 διὰ τὰ ἐρίφια.

Ἡ Δημοπρασία ἐνεργηθήσεται ἐν Λίμνῃ ἐνώπιον τοῦ Συμβολαιογράφου Λίμνης παρισταμένου καὶ ἑνὸς μέλους τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου τῇ 15 Δεκεμβρίου ἐνεστ. ἔτους ἀρξομένη τῇ ὥρᾳ 10 π. μ. καὶ λήξουσα τῇ μεσημβρίᾳ· ἐν περιπτώσει δ' ἀποτυχίας δι' οἱονδήποτε λόγον ἢ ἀσυμφόρου προσφορᾶς θέλει ἐπαναλαμβάνεσθαι αὕτη καθ' ἡμέρας ὁριζομένας ἐφεξῆς ὑπὸ τοῦ ἡγουμενοσυμβουλίου διὰ νέας προκηρύξεώς του δημοσιευομένης μόνον διὰ τοιχοκολλήσεως αὐτῆς, εἰς ἃ μέρη ἤθελε τοῦτο ἐγκρίνῃ, πρὸ ὀκτὼ τοὐλάχιστον ἡμερῶν καὶ ἄνευ ἄλλης διατυπώσεως.

Ἐν Ἱερᾷ Μονῇ Γαλατάκη τῇ 14 Νοεμβρίου 1919

Τὸ Ἡγουμενοσυμβούλιον

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ: Ἐν Ἑλλάδι δρχ. 15,	Διευθυντὴς ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΠΑΠΑΜΙΧΑΗΛ
» » Ἐξωτερικοῦ δρχ. 20.	Τακτικὸς Καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου
Ἕκαστον τεῦχος δρχ. 0.35.	Γραφεῖα ἐν τῇ Ἱ. Μητροπόλει Ἀθηνῶν.
Διὰ τοὺς φοιτ. Θεολ. καὶ Ἱεροσπουδαστὰς τὸ 1)2	Ὥρα ἐντεύξεων 5 1/2 — 6. μ. μ.